

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

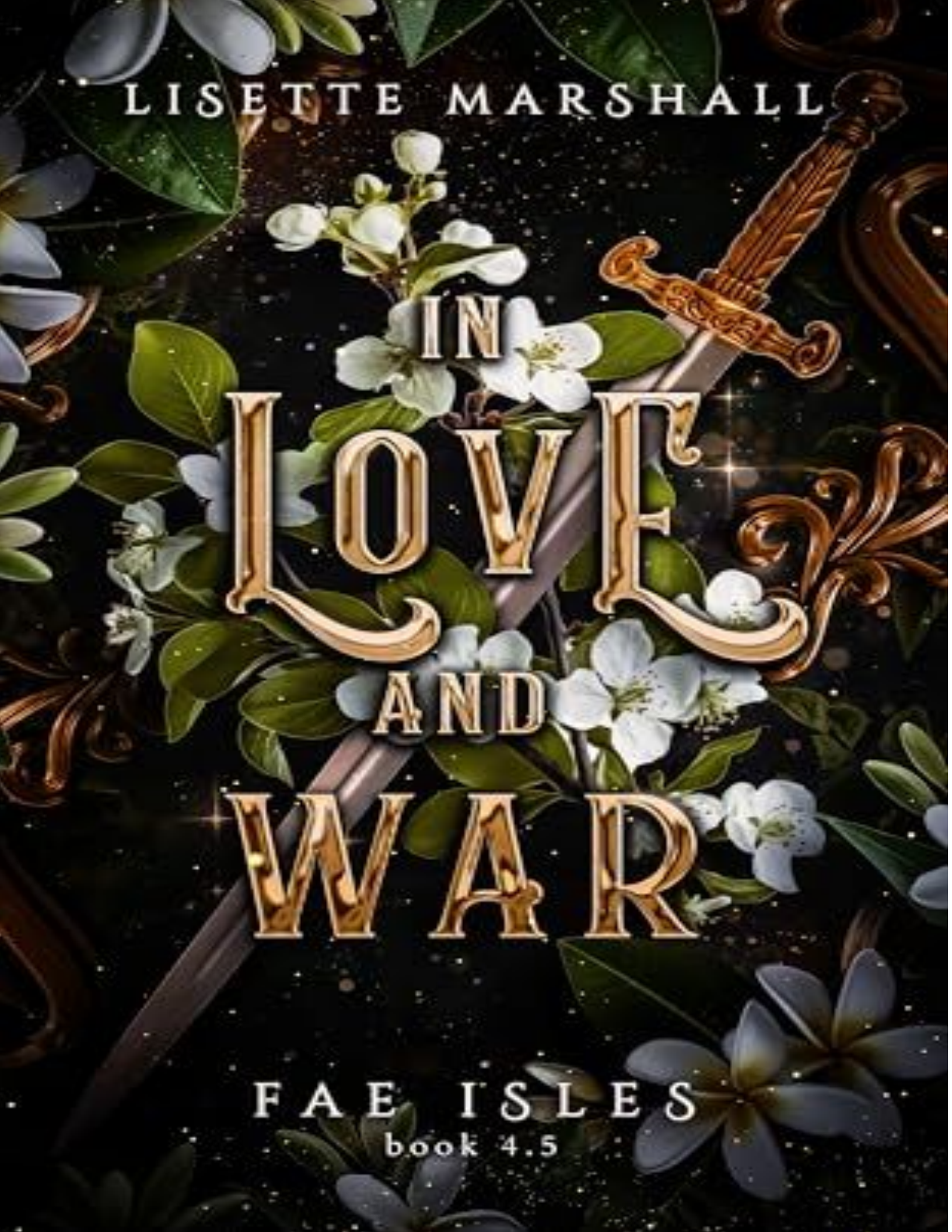
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LISETTE MARSHALL

IN
LOVE
AND
WAR

FAE ISLES
book 4.5

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

IN LOVE AND WAR

FAE ISLES - BOOK 4.5

LI sette Marshall

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 yazar Lisette Marshall

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, tanıtım metinlerinde ve/veya kitap eleştirilerinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz. Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Aziz Jüpter

Düzenleme: Erin Grey, The Word Faery

Düzeltilme: Isla Elrick

www.lisettemarshall.com

www.facebook.com/LisetteMarshallAuthor

[nstagram.com/AuthorLisetteMarshall](https://www.instagram.com/AuthorLisetteMarshall)

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 1](#)

[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bölüm 1

NAXI ağzına bir üzüm attı ve bir başka fae savaşçısını daha öldürmeye hazırlandı.

Saldırırken korku, keder ve umut dolu bir öfkeden oluşan çılgınca bir karmaşaydı - muhtemelen yerleştiği ağacın etrafında ölü yatan arkadaşlarıyla ilgili bir şeydi. Gerçekten de aptallık ediyordu. Çekilmiş bir kılıç ve demirle dolu bir göğüs zırhıyla ona saldırmak ona herhangi bir intikam getirmeyecekti - metal bir tabaka, iblis büyüsünün doğrudan kalbini delip geçmesini ve verebileceği tüm hasarı vermesini engelleyemezdi.

Üzümünü kuvvetlice çiğneyerek, sağlam huş ağacının gövdesine yaslandı, elbisesi inciklerinin etrafında dalgalanıyordu, çıplak ayakları gün doğumundan beri oturduğu daldan sarkıyordu. Gözlerini kapattığında, altındaki fae erkeğinin varlığını hissedebiliyordu. Gurur ve kibir. Öfke ve çaresizlik. Dikiş çözen bir dikişçi kadının titiz sakinliğiyle duygularını içinden söküp aldı, umudunu, arkadaşlıklarını, güvenini aldı. Onların yerine, onu varoluşsal

İnsan kendi ölümlülüğünün yüzüne baktığında ve bunun anlamsızlığını fark ettiğinde ortaya çıkan korku; büyüü ona önemsizliğin ve acının bir melodisini, kabusları besleyen bir ninni söyledi.

On metre aşağıda, erkek fae ıgılık atarak çimlere düştü. Naxi, güçlerinin mutluluk veren sisi içinde, kılıcını kendi kaburgalarına ve ciğerlerine saplayan keskin yırtığını zar zor hissetti.

O irkilmeden önce acı gitmişti.

Memnuniyetle içini çekti ve kucağındaki salkımdan bir üzüm daha kopardı. Yüz yetmiş sekiz.

Başka hiç kimse öldürme olayına dikkat etmedi. Bu sıcak yaz gününde, kanadın pençeye, dişin bıçağı karşı bu umutsuz çarpışmasında kutlama yapacak zaman yoktu. Büyülü halkların İttifakı nihayet yüzyıllardır süregelen fae saldırganlığına karşı tavrını almıştı ve sonuçta ortaya bu lanet olası karmaşa çıkmıştı - fae'ler ve anka kuşları ve vampirler ve alfler ve periler ve hatta ara sıra insanlar, vahşi hayvanlar gibi birbirlerine saldırıyor, her bir sonraki nefes için savaşıyorlardı. Seğiren uzuvlar ve inleyen seslerden oluşan bir deniz, onun ağacından kuzeydeki vadiyi çevreleyen tepelere kadar uzanıyor, Naxi nereye baksa kalabalıktan anka ateşi ve fae renk büyüü parlamaları fişkırıyordu.

Bazıları buna Son Savaş demeye başlamıştı ve kargaşaya nedenini anlayabiliyordu. Bu savaş bittiğinde her iki tarafın da başka bir savaşta savaşacak bir orduya sahip olması pek olası görünmüyordu.

Ağacının etrafına saçılmış olan fae cesetlerini düşünerek biraz daha üzüm yedi.

Onlar için üzölmüyordu; iblis kalbi buna izin vermiyordu. Buruşmuş yüzleri, yırtılmış kanatları, kanlı derileri karşısında göğsünü sıkıştıran tek şey bir tiksinti duygusuydu. Elbette işin tatsız yanı, arkadaşlarının da savaş alanında olmasıydı ve aynı kaderin onların da başına gelip gelmediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Bu düşünce çok daha tedirgin ediciydi, öyle ki neredeyse endişeye dönüşecekti.

Son birkaç on yılda arkadaş edinmek beklenmedik derecede keyifli olmuştu. Kuşkusuz hâlâ ondan biraz korkuyorlardı ama muhtemelen bunu hak ediyordu. Onlara bir şey olursa hiç hoşnut olmazdı.

Kavganın şiddetini göz önünde bulundurursak, bir şey olması oldukça muhtemel görünüyordu. onlara ne olacağını.

Belki de bu ağaçtan ayrılıp onları aramanın zamanı gelmişti. Ama büyüü bu kadar kalabalıkla başa çıkacak kadar güçlü değildi ve hiçbir işe yaramayacaktı

bir kılıçla şişlenirse. Birkaç fae'yi daha ağacına doğru çekebilirse...

Görüş alanının kenarındaki masmavi gökyüzünde kanatlı bir gölge süzüldü ve Naxi başını kaldırıp pembe-sarı buklelerini gözlerinden silerken gülmemeye çalıştı. Görünüşe göre ayartmaya gerek yoktu. Aptallar kendi başlarına ona gelmiş, şan şöhret arıyorlardı; görünüşe göre bir ceset çemberi bile yeterli bir uyarı değildi. Ne kadar tehlikeli olduğunu anlamaları için başka neye ihtiyacı vardı - boynuzlar mı? Pençeler? Yüksek ve korkunç bir kükreme mi?

Bir sonraki kurbanına kükrediğini hayal etti ve öyle bir kıkırdadı ki neredeyse dalından düşüyordu.

Ceset sıralarının hemen ötesine inen fae bu şakadan pek hoşlanacak gibi görünmüyordu. Naxi kendini toparladı ve dengesini yeniden sağlayarak bu yeni rakibini ölçüp biçti. Değişiklik olsun diye kadındı. Kan kırmızısı elbisesi, sıcak abanoz teni, zarif bir siyah-altın deseniyle renklendirilmiş yarasa benzeri kanatları.

Güzelmiş.

Tamamen estetik bir bakış açısıyla, ölmek üzere olması utanç vericiydi.

Naxi! Lyn, gözleri gerçek bir şokla dolu olarak şöyle derdi. Estetiğe bakarak ölüm kalım kararı veremezsin, Tanrı aşkına!

Naxi ciddiyle başını salladı. Empatik kapasiteye sahip insanlar hayatı kendileri için çok zorlaştırıyordu.

Fae dişisi otların arasında temkinli adımlarla yaklaşıyor, düşen yoldaşlarının cesetlerini ayaklarıyla bir kenara itiyordu. Kemerindeki kavisli hançeri henüz kınından çıkarmamıştı bile. O halde akılsızca saldırmak yok - kör bir saldırganlık yok, felç edici korkudan daha hızlı olmaya çalışmak yok. Naxi yaklaşan figüre kuşkuyla baktı, ilk ihtiyatlı sancılar için eğlence harekete geçti.

Ya diğer kadın tamamen aptaldı ya da bir bildiği vardı. Ve o delici kara gözleriyle hiç de aptal görünmüyordu.

En tuhafı da...

İçinde hiç *korku* yoktu.

Kadın yaklaştıkça Naxi gerginliği ve endişeyi fark edebiliyordu. Acımasız bir kararlılık ve şaşırtıcı bir hayal kırıklığı da. Ama ölümcül bir dehşet yoktu - göğüslerini ve boğazlarını delen bıçakları hâlâ tutan cesetlerden oluşan bir çemberin içine adım atarken akli başında herhangi bir insanın hissetmesi gereken duyguların hiçbiri yoktu.

Bu... olağandışıydı.

Naxi en son ne zaman birinin gözlerinin içine baktığını ve o yakıcı korku hissinin kendisine geri dönmediğini hatırlayamıyordu.

Şu anda önemli olan bu değildi. Oturduğu dalı kavradı, canlı ahşap gergin parmak uçlarının altında bir güvenceydi. Korksun ya da korkmasın, fae ölmek zorundaydı; öldürmek ya da öldürülmek, cehennemden gelen bu kana bulanmış günün kuralları bunlardı ve bunu geciktirmenin hiçbir anlamı yoktu. Dikkatini altındaki doğal olmayan derecede sakin, sarsılmaz varlığa odaklayarak, zarara ve onunla birlikte gelecek baş döndürücü zevke hazırlandı. İblis güçlerinin işleyişi böyleydi: Ne zaman kurbanlarının duygularını etkilese, büyüsü ona tam tersini hissettiriyordu.

İttifak'ın ona verdiği kurallar olmasaydı, arada sırada birkaç kişiye işkence etmek çok çekici olurdu.

Gözlerini kapatarak iç çekti.

Rakibinin kalbinde zaten çok fazla acı vardı - sessiz kederin bin bir tonu, Fae'lerin Kızıl Saray'ındaki yaşamın enfes bir resmini çiziyordu. Eğer vakti olsaydı, Naxi o çok katmanlı geçmişe inebilir, her şüpheyi, her kini, her iltihaplanmış kızgınlık parçasını ortaya çıkarabilirdi... Ama meraklanacak, dikkatini dağıtacak zaman yoktu. Diğer dişi ne kadar güzel olursa olsun, elinde hâlâ bir bıçak vardı.

Sihirini işe koşup rakibinin kalbine o zehirli acı dallarını yerleştirirken, tanıdık, sihir kaynaklı mutluluk onu sardı. Şimdi, nihayet, korkunun o tanıdık acı tadını tadabiliyordu. İlk panik sesini tadabiliyordu. Yeni bir hak iddia etmeye gelen ölümün yaklaşan varlığını hissedebiliyordu.

Naxi gülümsedi, üzümlerinin tatlı tadı dilinde kana benzer bir şeye dönüşüyordu. Her an o keskin, yırtıcı acıyı hissedecek, derisi ve kasları parçalanacak ve ardından tüm hisleri sonsuza dek yok olacaktı.

İşte oradaydı - acı, ve şiddetli, güçlerinin rahatlığını parçalıyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi ve bir an içinde özgür olacaktı-

Teninde beyaz alevli bir acı patlak verdi. Ve sonra

her şey çok ama çok hızlı oldu.

Göz açıp kapayıncaya kadar acı daha da büyüdü, bir yangının sıcaklığı gibi onu dalgalandırdı - önce dayanılabilirdi, sonra bir sonraki an dayanılmaz oldu, çalınmış duygularını uygulamak istediği tüm zalimlikle doldurdu. Asitle yıkanmak gibiydi. Ateşi solumak gibi. Ve sonra her şey *daha da*

Daha da kötüsü, bu yakıcı azap için artık hiçbir kelime yoktu - sadece acı, sade ve anlaşılmaz, bedenine ya da zihnine sığmayacak kadar büyük-

Akıl sağlığının son kırıntılarıyla bir şekilde büyüsünü geri çekerken dudaklarından bir çığlık yuvarlandı.

Acı neredeyse anında azaldı.

Gözlerini açtığında dünya bulanıktı, kıvranan lekelerden oluşan bir görüntü. Elleri ağacın sert kabuğunda nemli ve titrekti. Kalbi kulaklarında paniğe kapılmış bir davul gibi çarpıyordu ve belli belirsiz... çok belli belirsiz, süregelen acının içinden bir zafer duygusu geçti.

Bu değildi. Aşağıdaki
tatlı cehennem.

Lanet olası fae - o kaltak ne *yapmıştı*?

Naxi gözyaşlarını silerek aşağıya bir göz attı ve saldırganın hâlâ aynı yerde olduğunu gördü. Koyu teni grimsi bir solgunluğa bürünmüştü. Nefesi kesilmişti. Ama dizlerinin üzerine çökmemişti, hâlâ müttefiklerinin ölü bedenleri arasında duruyordu ve bıçağı kınından çıkmamış olsa da parmağında ölümcül keskinlikte bir yüzük parlıyordu, koyu sarı tenine karşı jilet gibi keskin altın sivri uçları vardı.

Ve kanatları ...

Kadifemsi zarda derin bir yara açılmıştı; en sert savaşçıyı bile hıçkıra hıçkıra ağlatacak bir yaraydı bu.

Kendini kesmişti.

Diğer dişi karşılık vermeden önce Naxi'nin anlamaya ancak vakti oldu, havada göz kamaştırıcı bir kızılık parladı. Fae renk büyüsü. *Yıkım için kırmızı*. Naxi çığlık atıp eğildi ve renk demeti onun yerine başının arkasındaki dala çarparak odunların gıcırdayarak yere düşmesine neden oldu.

Naxi bilgelikten çok şansla, bedenini ağacın geniş gövdesinin onu fae savaşçısından büyük ölçüde koruduğu daha alçak bir dala bıraktı. Orada kaldı, kendini sert ağaç kabuğuna bastırdı, saçlarının uçlarına kadar titredi.

Neler oluyordu?

O dayanılmaz anlar... acıyla savaşmak için acı, ama cadaloz nereden biliyordu? Kimse bir iblisle nasıl savaşılacağını bilmiyordu! Ve *bilseler* bile, nadiren gerçekten ileri gidip bilgiyi *kullanacak* kadar deli olurlardı - neden

Birisi buraya gelip, sonraki birkaç adımın ne kadar acı vereceğini bile bile onu arar mıydı?

Bu hiç mantıklı değildi.

Empatik kapasiteye sahip yaratıklar için bile bu mantıklı *değildi*.

Ne yapmalı? Naxi şu anda bile rakibinin ağacın diğer tarafında, sadece bir adım ötede tehditkâr bir şekilde durduğunu hissedebiliyordu. Hisleri, kanadında hâlâ zonklayan acı yüzünden cesaretinin kırıldığı izlenimini vermiyordu. İçinde temkinli bir zafer, uyanıklık ve en kötüsü de tüm bu acı verici rutini gerektiği kadar sık tekrarlamak için çelik gibi bir kararlılık vardı.

Tüm bu yüzeysel katmanların altında ... karanlık, acı bir öfke çekirdeği. *Nefretin*.

Bunu kullanabilir mi?

"Şimdiden mu?" Naxi yarım bir karar bile veremedi. Fae araya girdi. Sesi gergin ama sıcaktı, parlak kehribar gibi bir tınısı vardı. Maunun canlı sıcaklığı gibi. "Avin sana karşılık verebildiğinde o kadar da eğlenceli olmuyor, değil mi?"

İşte o zaman Naxi bir sorunu olduğunu anladı.

Çünkü bu sözler babasının dilinde söylenmişti.

Ve hiç kimse iblis dilini *bilmiyordu* - en azından iblisler dışında hiç kimse ve tam kanlı iblisler diğer insanlarla dil dersleri verecek kadar uzun süre uğraşmazlardı. Dokuz dili akıcı bir şekilde konuşan ve daha da fazlasını okuyabilen Lyn bile bunu öğrenmeye pek ilgi göstermemişti. Bir savaş alanının ortasında konuşulan o tanıdık sesleri Fae dudaklarından duymak...

Bu kişi iblisler üzerine çalışmış biriydi.

Bu da Naxi'nin neler yapabileceğini tam olarak bilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Bu da Naxi'den herkesin her zaman korktuğu kadar korkması gerektiği anlamına geliyordu... ama yine de ölüm çemberine tereddüt etmeden girmişti.

Güneş doğduğundan ve Fae güçleri vadiyi sular altında bıraktığından beri ilk kez Naxi'nin omurgasında soğuk terler belirdi. O bir savaşçı değildi. Yay ya da bıçak kullanmayı hiç öğrenmemişti, bir bıçağı nasıl tutacağını bilse bile nereye nişan alacağından tam olarak emin değildi. İblis güçleri onu her zaman güvende tutmuştu - her ne kadar etrafındaki insanlar için geçerli olmasa da, suçluluğun hain sesi fısıldadı - ve

Bu günü atlatmak için bu güçlere güvenmiş, bunun yeterli olacağından o kadar emin olmuştu ki.

Ağaç gövdesinin etrafına, aşağıdaki çimenlerde kendini iblis avcısı ilan etmiş olana bakarken, artık buna cesaret edemiyordu.

"Selamlar," dedi yavaşça, konuşurken rakibinin duygularını çok dikkatli bir şekilde araştırdı. Orada kendini savunmak için kullanabileceği, fae'nin dikkatini kana susamış niyetlerinden uzaklaştıracak bir şey var mıydı? "Cehennemden buraya uzun bir yoldan gelmişsin.

Bu bir bakıma bir testti - babasının halkı arasında uzun süredir devam eden bir şaka, beklenmedik bir yerde başka bir iblisle karşılaşıldığında söylenen sözler. Dışarıdan birinin kitaplardan bileceği bir şey değildi.

Ancak fae dişisi küçük bir gülümseme verdi ve tereddüt etmeden cevapladı. "İhtiyacım olan yerde kendi cehennemimi inşa ederim.

Alışlagelmiş cevap. Demek birini tanıyordu.

Cehennem, gerçekten.

Naxi ihtiyatlı bir kibarlıkla, "Ateşleriniz sıcak ve aç yansın," dedi ve diğerinin duygusal manzarasını daha çılgınca tararken değişimi tamamladı. İyi bir konuma sahip bir fae savaşçısı neden zamanını iblislerle dostluk kurarak harcamaya karar versin ki? Gurur da vardı, güvensizlik de - ama güvensizlik, tanımı gereği güvenilmeyecek yaratıklara *yakınlaşmamak* için tam bir nedendi. "Bana adını söyle.

"Thysandra. Cevap bir hayal kırıklığı titreşimiyle geldi... hayal kırıklığı mı?

İşte bu ilginçti - çok, çok ilginç. Tanımadığı bir iblisin -hem de nefret ettiği bir iblisin- onu hiç duymamış olması aşağıdaki fae için neden can sıkıcı bir mesele olsun ki?

"Sizinle tanıştığıma memnun olduğumu söyleyebilirim," dedi Naxi kasıtlı bir neşeyle, ağacın arkasından biraz daha dışarı bakarak, böylece sarı ve pembe bukleler omzunun üzerinden döküldü, "ama bu büyük bir yalan olurdu, korkarım. Bugün bir savaş kazanmak istiyorum ve sen dürüstçe yoluma çıkıyorsun. Birbirimizi bu tatsızlıktan daha fazla kurtarmak için ayrı yollara gitmemizi kabul eder misiniz?

Thysandra'nın kaşları bir parça kalktı. "Bana adınızı söylemediniz. 'İblisler konusunda uzman olduğun için her şeyi bildiğini sanıyordum. ' dedi. Bu da başka bir büyük yalandı. *Zaman kazanmaya çalışıyordum.* "Ama görünüşe göre ben de senin kadar farksızım - adım Anaxia.

Diğer kişinin içinde yine belli belirsiz bir öfke kıpırdandı, Naxi'nin yemine açık bir yanıttı bu. Ne kadar ilginç. Bu her kimse

Savaşçı, anonimliğinin hatırlatılmasından hoşlanmayan biriydi. Bu yüzden mi iblislerin peşinden gitmeye karar vermişti - şöhret ve servet peşinde koşmak için mi?

Pek de tatmin edici bir cevap değil. İnsanlar daha güvenli yollarla kendilerine bir isim yapmışlardı.

"Anaxia. Adı o fae dudaklarında soğuk, neredeyse klinik bir ses gibi geliyordu. "Güzel. Anne kimin kellesini ayaklarının altına sereceğimi bilmekten memnun olacaktır.

Ve bu kelimelerin altında Naxi'nin, insanlar tüm fae'lerin korkunç Yüce Leydisi'nden bahsederken pek sık karşılaşmadığı bir duygu vardı - bir *sevgi* pırıltısı.

Ölü tanrılar merhamet etsin, aptal anneyi *sevdi* mi?

Naxi kendini bir kahkaha atmaya zorladı. En azından diğer dişi onun duygularını okuyamıyordu; bu, dikkatsiz maskaralığını biraz daha sürdürebileceği, bu dansın sonraki adımlarını erteleyebileceği, bu tuzaktan bir çıkış yolu bulabileceği anlamına geliyordu. Aşk her şeyi çok daha zorlaştırıyordu. Buraya baskı altında gelen fae'lerle, sadece kişisel zafere giden kestirme bir yol arayan fae'lerle başa çıkabilirdi. Ama eğer bu avcı sadece Anne'yi memnun etmek için buradaysa, onu vazgeçirmek çok ama çok daha zor olacaktı.

Ne gibi seçenekleri vardı? Başka bir saldırı işe yaramazdı ve hoş da olmazdı. Thysandra'nın sinir sistemine aşırı yük bindirerek onu tamamen bayıltmak mümkün olabilirdi ama baygın olurdu, ölmezdi ve onu bu şekilde tutmak için büyü ve odaklanma gerekirdi. Bu sırada başka biri fark eder ve saldırırsa Naxi'nin hiç şansı olmazdı.

"Eğer için geldiysen," dedi tatlı bir sesle, "öfkeyle düşünerek, "önce boynuma ulaşman gerekecek.

"O konuda endişelenme," dedi Thysandra ve sert yüz ifadesiyle neredeyse eğleniyor gibiydi. 'Bir iblis için oldukça ufak tefeksin. Daha kötüsü için hazırlandım.

Ufacık.

Bir *iblis* için.

Naxi kendi düşüncelerinin hızından neredeyse boğulacaktı. Thysandra onun tam kanlı bir iblis olduğuna mı inanıyordu? Ama bu, Naxi'nin mirasının *diğer* yarısı için hazırlıksız olduğu anlamına geliyordu. Kuşkusuz çok korkutucu bir miras değildi - annesinin ailesinin nadiren savaşmasının bir nedeni vardı, o zaman bile sadece gruplar halinde - ama çağırmak için biraz daha fazla büyü *vardı*.

En azından bir ağaçta pozisyon alacak kadar akıllıydı.

Ötesinde ne olduğunu anlamak için dönüp huş ağacının gri-yeşil yapraklarına bakmasına gerek yoktu. Sıra sıra tepeler, çoğu çıplak ve işe yaramaz. Ama ondan bir adım ötede, kuru toprak ve sarı otlardan oluşan ilk sırtın hemen arkasında küçük bir okalıptüs ağacı kümesi vardı. Eğer şanslıysa, savaş henüz oraya ulaşmamıştı.

Kuşkusuz, diye düşündü Naxi, kanatları yoktu. Ama hızlıydı ve sürpriz unsuru, elde edilebilecek en iyi müttefikti.

"Anlıyorum," dedi neşeyle. "Gel ve yakala beni o zaman. Ve sıçradı.

İyi bir atlayıştı. Mükemmel bir atlayıştı. Sanki yine Mirova'daki o aptal küçük kızmış gibi koşarak çimlere çarptı, her zaman yaramazlık yapmaya, her zaman uçmaya hazırdı ve arkasında Thysandra'nın şaşkınlığını hissetti. Sadece bir anlık şaşkınlık. Bir adım öne geçmek için yeterli bir süre.

Koşarken çimlere, altında uyuklayan yaşlı köklere bir yakarış fısıldadı. *Ben sizden biriyim. Ben toprağın çocuğuyum. Yardım edin bana.*

Ve arkasında, işgal ettiği ağaç aniden .

OceanofPDF.com

Bölüm 2

KÜÇÜK VIKSEN bir *su perisiydi*.

Yalnız huş ağacı kükreyerek canlanıp saldırıya hazırlanmak için dallarını yukarı doğru sallarken Thysandra'nın bunu anlaması için bir anlık bir süre, bir içgörü parıltısı vardı. Tabii ya. *Elbette. Elbette*. Uçlarında pembe çizgiler olan sarı, parlak renkli saçlar. Geniş, kız gibi gözler; parlak, kız gibi bir ses. Bu yüzyılın belki en kanlı gününde, yalınayak ve keten çiçekli bir elbiseden başka bir şey giymeden bir ağaçta pozisyon almak gibi alışılmadık bir karar.

Ne kadar aptalsın Thysandra, diye mırıldanırdı Anne, *neyle karşı karşıya olduğunu hemen görememek...*

Kalbi sıkıştı.

Sonra dallar toprağa çarptı ve refleksler devreye girdi.

Kanatlarını açtı, vücudu savaşçı içgüdüleriyle tepki vererek her bir lifini ve kasını biletti ve yüzüne çarpmadan hemen önce onu huş ağacının ulaşamayacağı bir yere fırlattı. İyileşmemiş kanat zarının acısı

bir an sonra geldi. Hay sikeyim. Tamam. Önce iyileştirme. Eğer iblis - yarı iblis - kaçıyor, acı artık bir gereklilik değildi.

Önceliklerin çok gülünç, Thysandra ...

Hayır. Hayır, öncelikleri *doğru*du ve bu günün sonunda Anne de bunu görecekti.

Deneyimsiz bir yavru kuş gibi havada dengesini bulmaya çalışırken, sol parmaklarını saçlarının koyu renkli tellerine doladı. *Şifa için mavi.* Çağırdığında renk hevesle geldi ve büyüünün parıltısı yaralı kanadına çarptığında rahatlama iniltisini bastıramadı. Saçları bu haliyle gülünç görünüyordu; siyah, mavinin bir kısmı emilmiş koyu bir turuncuya dönüşmüştü ama bunun hayatta kalmak için ödenmesi gereken küçük bir bedel olduğunu kabul etmek zorundaydı.

İblisin başını Anne'nin ayaklarının dibine bıraktığında, renginin geri sızması için bolca zamanı olacaktı. Tekrar kendisi gibi görünecekti.

Bu ...

Eğer iblisin peşinden gittiyse.

Arkasında ve altında savaşın kokusu boğucuydu - yakıcı güneş gökyüzünde ilerledikçe daha da ağırlaşan kan ve ölü etin metalik tınısı. Thysandra aşağı baktı, kararsızca huş ağacının ulaşamayacağı bir yerde duruyordu. Elbette kalabalığa katılabilirdi. Teknik olarak görevini başarmış, tehlikeli bir rakibi kolayca hedef alınabilecek fae'lerden uzaklaştırmıştı. Anaxia savaş alanının uzak bir köşesinden, çoğunun o lanetli iblis büyüsünün erişemeyeceği bir yerden, neredeyse o kadar hasar veremezdi.

Gerçekten de diğerlerine katılmak zorundaydı. Tanrılar zaferin hiç de kesin bir şey olmadığını biliyordu; savaşın ortasında bulabilecekleri her kılıca ihtiyaçları olacaktı.

Ama o kendini ikna etmeye çalışırken bile vücudu daha iyisini biliyordu. Yeni iyileşmiş kanatları sanki kendi akılları varmış gibi eğildi ve onu tepelerin ilk sırası yerine, okalıptüs ağaçlarının arasında kaybolan narin, gül sarısı bir yaratığın olduğu yere taşıdı. Mantıklı öncelikler, dedi yine kendi kendine, bir görev meselesi. Elbette küçük katilin peşinden gitmek *istemiyordu*; kendi kanatlarını lime lime doğramak, arkasındaki kanayan, terleyen bedenler karmaşasında hayatı için savaşmaktan bile daha tatsızdı. Ama kimse peşinden gitmezse Anaxia savaşa geri dönebilirdi ve cesetlerden oluşan o geniş çember verebileceği zararın açık bir tanığıydı. Birinin isyancıların şeytanını sonsuza dek bitirmesi gerekiyordu.

Thysandra sağduyusunun daha zehirli sesini duymazdan geldi - *"Eğer bunu yapmazsan, başarılarından başkaları da payını alabilir"* diyen ses.

Her zamanki gibi.

Dişlerini sıktı, çimlere doğru atılırken ellerini yumruk yaptı. Kendi kendine bunun önemsiz bir şey olduğunu sertçe söyledi. Görev her şeyden önce gelirdi. Anne'nin yaptıkları iş için kimi ödüllendirmeyi seçtiği konusunda fikir yürütmek ona düşmezdi.

Şimdilik sadece iblisle uğraşacaktı. Ve sonra görecekti.

Gerçi elinizde bir iblis kafasıyla içeri girerseniz mahkemenin sizi övmekten başka çaresi kalmayacaktır.

Tanrı aşkına.

Ayakları kuru toprağa çok büyük bir güçle çarptı. Dengesini yeniden sağladığında bir lanet mırıldandı ve kanatlarını sırtına doğru katlayarak yaklaşık otuz metre ötedeki okalıptüs korusuna baktı. Orada bir yerde hedefi vardı. Yoldaşlarının katili. Zafere giden bileti. Bu beklenmedik su perisi güçleri, küçük tehdide ulaşmayı biraz daha zorlaştıracaktı, ama yine de yüzyıllar boyunca sadece omzuna kadar uzanan bir yaratık tarafından yenilmek için eğitilmemişti, değil mi?

"Anaxia?" diye .

Sessizlik.

İlerledi, yüzüğünün ağırlığı parmağında bir güvenceydi, bilenmiş sivri uçlar kanadından bir seğirmeden daha uzakta değildi. Omurgasından aşağı terler akıyordu ve en kötüsü de iblisin bunu bilecek olmasıydı. Gergin olmak için bir *neden* yoktu, dedi kendi kendine. Bunun için hazırlanmıştı. Kertayan hâlâ hayattayken onu soru yağmuruna tutmuştu, sonra da Anne'nin oğlunu eğitmesi için Kızıl Saray'a çektiği diğer tüm iblisleri - ve en iyisi, Creon şu anda burada değildi, değil mi?

Yani kontrol tamamen ondaydı. Ne yaptığını biliyordu ve hayatında bir kez olsun sırttan, kasıla kasıla yürüyen prensler ona engel olamayacaktı.

Yüksek sesle devam etti, 'Orada olduğunu biliyorum, Anaxia. Kaçacak başka bir yer yok. Sen de teslim olabilirsin.

Silah şakırtıları ve ıstırap arasında daha ince sesleri ayırt etmek zordu ama bir dalın kırıldığını duyduğunu sandı ve dikkatle dinleyerek durdu.

"Anaxia?" tekrarladı, vücudundaki tüm lifler gerilmişti.

Beklenmedik bir şekilde ağaçlardan kahkaha sesleri yükseldi, bu ses cehennemden gelen bu günde şaşırtıcı derecede neşeli ve melodikti. "İtaatkâr bir köpek gibi koşarak gelmeyeceğimi kabullenmeden önce adımı kaç kez haykıracaksın?"

Thysandra en kötü eğitilmiş köpeklerden bile daha iyi davranışlar beklediği noktasını yuttu. Buraya şaka yapmaya gelmemiştir. Kendini *haklı* çıkarmak için de burada değildi. Sadece işe yaramak için - inkar edilemez, tartışılmaz bir şekilde işe yaramak için - ve bunun için ukala, her şeyi bilen biri olmasına gerek yoktu.

Senden zekanı istemedik, Thysandra.

Kalbinin bir sonraki çarpıntısını görmezden gelerek doğruldu ve kırmızı buklelerini sırtından aşağı doğru salladı. "Sana buradan çıkman için dürüstçe bir şans vermeye çalışıyorum."

Bir yalan. Sadece küçük canavarı çalılıkların dışına, bir su perisinin elinde silah olabilecek o bitkilerden uzağa çekmesi gerekiyordu. Ama böyle bir günde yalan söylemek kimin umurundaydı ki?

Kirli oynamak, Anne'nin hatırı için yaptığı en kötü şey değildi.

"Oh, ne kadar da yüce gönüllüsün," diye bağırды Anaxia neşeyle, saklandığı yerden, hareket etmeye isteksiz bir sesle. "Bana en güçlü olduğum yerden güvenli bir çıkış sunuyorsun! Cömertliğinizle gurur duyuyor olmalısınız. Teşekkür ederim ama hayır."

Sikeyim.

Buna itiraz etmek zor.

Thysandra, "Aynı anda üstesinden gelebileceğin insan sayısının bir sınırı olduğunu biliyorum," diye tersledi. Bu sınırın *nerede olduğunu* bilmiyordu. Kertayan ayrıntılardan bahsetmek istemiyordu ve Creon'un iblis büyüsü neredeyse sınırsız gibi görünüyordu - ama yine de o Creon'du. "Ya şimdi buradan defolup gidersin ya da ben çok daha büyük bir güçle dönene kadar burada beklersin. Seçim senin."

Ağaçların yönünden küçük, eğlenceli bir uğultu yükseldi. "Ne yazık ki buradan çıkmaya hiç niyetim yok."

Thysandra alay etti. "Burada kalırsan öleceksin."

İhtiyacı olan tek argüman bu olurdu, değil mi? En azından öyle *olmalı*. İblisler bencil yaratıklardı. Kendi duygularına sahip olabilirlerdi ama başkalarınınkini umursamıyorlardı; Kertayan, Ana'nın hücrelerinden kaçma girişimleri sırasında kendi oğluna neredeyse ölene kadar işkence etmişti. Anaxia'nın saklanmak istemesinin hiçbir yolu yoktu.

sonuçları yeterince korkunç hale geldi. Thysandra'nın yapması gereken tek şey bu sonuçların ne kadar vahim olacağını açıklığa kavuşturmaktır.

Ve küçük cadaloz hareket ettiğinde - o *zaman* başka bir saldırının zamanı gelmiş olacaktı.

"Çok basit," diye ekledi çalılar sessiz kaldığında. 'Sadece savaş alanına dönmeyeceğinden emin olmak istiyorum. Bu yüzden ben burada kalıp buradan gerçekten defolup gittiğinden emin olacağım ve sen ortalıktan kaybolur kaybolmaz işimiz bitecek. Eğer yapmazsan-'

"Beni ortadan kaldırmak için korkunç bir orduyla mı döneceksin? Anaxia araya girdi, sesi neredeyse... acır gibiydi. "Evet, bu çok hoş bir hikâye olurdu, eğer bana daha önce başımı Anne'nin ayaklarının dibine koyacağına dair söz vermemiş olsaydın. Yani cinayetlerimden vazgeçeceğime söz verirsem kaçmama izin vermeyeceğin yeterince açık ve her iki durumda da..." Küçük bir tereddüt - ve birdenbire, o neşeli sese bir acılık notası sızdı. 'Her iki durumda da, ne kadar tehditle gelersen gel, böyle bir şey için söz veremem. O yüzden bu saçmalığa bir son verelim.

Thysandra gözlerini kırptırdı.

Bu... karakter dışı görünüyordu.

"Neden?" Dürüst bir merak bir yana, soru sormanın bile zamanı değildi... ama yüzyıllarını onların türü hakkında toplayabildiği tüm bilgileri biriktirerek geçirmişti ve şimdi bile daha fazlası için duyduğu açlığı bastırmak zordu, savaşın kakofonisi arkasından daha da yüksek sesle büyüyordu. "Çoğu iblis kendini kaybeden tarafa bağlamaktan daha akıllıdır.

Bir anlık sessizlik. "Evet."

"Evet mi?"

"Çoğu iblis öyledir. Bu kez Anaxia'nın kıkırdaması hiç de neşeli değildi. "Ama yine de çoğu iblis pisliktir, değil mi?"

Buna ne demesi gerekiyordu?

Evet. İblislerin çoğu pislikti. Neyin gerçek neyin uydurma olduğunu anlayamayana kadar duygularınızla oynarlar, başkalarının acısını o zalim, çileden çıkararak mülayimlikle geçirirlerdi ve Anne onlardan birini sevgilisi olarak aldığı anda - tanrılar aşkına *sevgilisi* - Thysandra'nın hayatındaki her şey boka sarmıştı.

Açıkça, 'Onlara böyle diyebilirsin' dedi.

"Hakkımızda bu kadar çok şey öğrenmenin sebebi bu mu? Anaxia'nın sesinde aniden sinir bozucu bir tatlılık belirdi. "Düşmanını tanı" ve benzerleri?"

"Sana söylemem gerektiğini sanmıyorum," dedi Thysandra sertçe, "şu anda anlamaya çalıştığın düşmanın ben olduğumu düşünürsek.

Yine, yeşilliklerden gelen o kahkaha. İçinde öyle bir ışık vardı ki - öyle bir ağırlıksızlık. Omuzlarında görevin ağır yükünü hiç hissetmemiş bir yaratığın kahkahası... ve yine de Anaxia buradaydı ve bunların hiçbirisi mantıklı *değildi*.

Tanrılar aşkına, bu çılgınlığa bir son vermesinin zamanı gelmişti.

Ayaklarını daha sağlam yere basıp omurgasını dikleştirerek, "Fark etmez," diye hızla ekledi. "Sanırım ortaya çıkıp teslim olmayacağın sonucuna varabilirim?

"Ah, üzgünüm sevgilim," dedi Anaxia havalı bir şekilde, sesi hiç de üzgün gelmiyordu. 'Başım benim için çok değerli. Onu bir fae kılıcına kaptırmak için de biraz fazla güzel. Bu yüzden korkarım o çok şöhretine giden başka bir yol bulman gerekecek.

Thysandra donmamalıydı.

Bu sözler suratına demirden bir yumruk gibi inerken bile donup kalmaması gerektiğini biliyordu - uzuvlarının katılaştığını hissederken bile bunu biliyordu ama yine de kendine engel olamadı. Düşünmeye bile cesaret edemediğiniz kelimelerin bu şekilde ortaya saçılmaması gerekiyordu. Hele ki vatana ihanet anlamına gelebilecek sözler. Özellikle de savaşın karşı tarafındaki bir iblis tarafından söylendiğinde.

"Ne?" dediğini kendi de duydu.

"Acıyor, değil mi? O neşeli, melodik ses - küçük bir çocuğun yarasını tekrar tekrar yoklaması ve iyileşip iyileşmediğini sorması gibi. 'Yaptığın ve başardığın onca şeyden sonra kimsenin adını bilmemesi? Şimdiye kadar gerçekten hak ettiğin saygıyı hiç görmedin mi?

Yeryüzü Thysandra'nın ayaklarının altında birkaç derece eğiliyor, kendi altından kayıyor gibiydi. "Ne yap-

"Bunu inkâr etmene gerek yok," diye araya girdi Anaxia, sözlerinde yatıştırıcı bir nitelik vardı. 'Unuttuysan diye sevgili Annene boşboğazlık etmeyeceğim. Onunla yüz yüze gelmeye hiç niyetim yok.

Nedense bu her şeyi daha da kötüleştirdi. "Annemden sakladığım hiçbir şey yok!

Anaxia güldü. "Emin misin?

Hayır. Yüce Tanrım, hayır, emin değildi. O küçük cadaloz nereden biliyordu? Kendini ele verecek ne söylemiş, ne yapmış, ne *hissetmişti*? Thysandra öne doğru yarım adım attı, nerede olduğunu hatırladı ve sendeleyerek aynı adımı geri attı

Tekrar. Tanrı aşkına - elbette rakibi onu kendi pençelerine düşürüyordu, zalim, akıllı bir iblis oyunu. Elbette bu sadece bir yemdi, dinlemesi gereken bir şey değildi.

Sorun...

Sorun, gerçeği fark ettiğinizde dinlememenin çok zor olmasıydı.

"Konuyla ilgisi yok," diye mırıldandı. Tanrım, bu kulağa daha ikna edici gelmeliydi. 'Elimde bu sebep olmasa bile seni öldürmek için bir sürü sebep var. O yüzden-'

"Ah," dedi Anaxia memnuniyetle. "Demek bir nedeni var. "Ben böyle bir şey söylemedim! Sesi çatallaştı.

"Oh, ama sen yaptın. İblisin sesi keyifliymiş gibi geliyordu - avıyla oynayan bir kedi gibi acımasız bir eğlence. Thysandra'nın huş ağacında uzanırken bulduğu tatlı, zararsız görünümlü yaratıkla arasındaki tezat neredeyse baş ağrısına neden oluyordu. "Bana karşı dürüst olabilirsin, biliyorsun. Eğer her şey planladığın gibi giderse, zaten yakında ölmüş olacağım. Eğer kafam yerinde değilse Ana'ya ihanetten bahsedemem.

Thysandra, sesinin inandırıcı olamayacak kadar tiz ve çaresiz çıktığının farkında olarak, "İhanet falan yok," diye ısırdı. 'Anlamıyorsun- Öyle bir şey değil! Onu *seviyorum*, anlıyor musun? O olmasaydı ölmüş olurum! Beni olduğum her şey yaptı! I-'

"Ah, evet," diye araya girdi Anaxia ağaçların arasındaki görünmez yerinden ve sözlerinde Kızıl Saray'da ölüm olacak sıcak bir sempati vardı, "ama olduğundan *daha fazlası* olmak istiyorsun, değil mi?

Thysandra ileri atıldı.

Bunun bir saldırı olması bile gerekmiyordu. O pervasız, akılsız anda iblisi öldürmek umurunda değildi; tek istediği küçük kaltağın *konusmayı* kesmesi, içindeki karanlıkları dürtten o hain merhameti *susturmasıydı*. Sol eli elbisesine doğru uçtu, rengini emdi. Sağ elini ileri doğru savurarak bal gibi tatlı sese doğru yöneldi. Kırmızı renk, patlayıcı bir güçle kumaştan sızdı ve parmak uçlarından patlayarak tahtaları parçaladı ve yaprakları lime lime etti ...

Soğuk bir el kalbinin etrafında kenetlendi. Dünya boşaldı.

Derin, karanlık bir çukura düşmek gibiydi; artık önemli olan hiçbir şeyin kurtarılamayacağı, sonsuz, boğucu yalnızlıktan başka hiçbir şeyin var olmadığı bir yer. Thysandra'nın avucunun içi gibi bildiği bir yerdi. Orada daha önce de yaşamıştı, hayatının amacının etrafına yıkıldığı ve onu el üstünde tutulurken hiçe sayıldığı o sonsuz haftalarda - tanrıların lanetlediği Creon doğduğunda, kraliyet kanından ve sonsuz güçlüydü ve onu Anne'nin altın kızından hiç kimseye dönüştürmüştü. O haftalarda birden fazla kez bıçaklarını eline almış ve kendini onların üzerine atsa kimsenin fark edip etmeyeceğini merak etmişti.

Şu anda, iblis büyüğü onu ele geçirirken, tek bir ruhun bile umurunda olmayacağından tamamen, gerçekten emindi.

Ölüm çok tatlı bir vaat, içinde uğuldayan boşluktan bir rahatlama oldu. Şimdi bir bıçağı göğsüne gömmek ve bu işi bitirmek ne kadar kolay olurdu? Bu ıssızlıkla bir an daha yüzleşmektense tırnaklarını gözlerine saplamak?

Çok kolay.

Kızıl Saray'da bir haftadan daha uzun süre hayatta kalabilen herkes kolay diye bir şeyin olmadığını, bunun sadece altındaki çirkin gerçeği saklamak için bir tuzak olduğunu bilirdi.

Ve bu numaraları *biliyordu*. Kafasını sakın tutmak için eğitim almış, kendini bu işkenceye tekrar tekrar zorlamıştı ve hâlâ o basit sonun cazibesini hissetmesine rağmen, eli artık bir refleks olarak bıçağına gitmiyordu.

Bunun yerine, kendini daha kötüsüne hazırladı ve sağ elini geriye doğru savurdu.

Yüzüğünün kıvrılmış kenarları, mide bulandırıcı bir acı patlamasıyla kanat yüzeyiyle çarpıştı, deride yavaşça sürüklenen kör bir bıçaktan daha acı vericiydi. Dizleri bükülürken çığlık attığını duydu ama yine de devam etti. Bu acı onun için değildi. Duygularının birbirine dolanması sayesinde Anaxia da aynı şeyi hissedecekti... Ve bu onu keskin tuttu, bu acı o kadar acıydı ki tadını alabiliyordu - ona hâlâ hayatta olduğunu hatırlatıyordu.

Kalbinin üzerindeki karanlık kalktı.

Nefes nefese kalan ve titreyen Thysandra geri çekildi, bıçağın keskin acısı yerini açık yaranın aynı derecede acı veren zonklamasına bıraktı. Gözyaşları gözlerini buğulandırdı. Puslu havaya karşı gözlerini kırıştırdı - yeşil, kahverengi, koyu mavi lekeler

-

Pembe.

Oh, *lanet* olsun.

Küçük, kıvrak bir bedeninin ağırlığı ona çarptığında ve kuru, yüksek çimlere doğru devrildiğinde kendini destekleyecek zamanı yoktu.

Yaralı kanadı çorak toprağa çarparken tekrar kükredi.

Anaxia'nın elleri bir an sonra Thysandra'nın boynunu sıkıca kavradı, ipek gibi yumuşak parmaklar için fazla güçlüydü. Thysandra gözlerini, kulaklarını, vücudunun savunmasız herhangi bir yerini aradı ve Anaxia başını uzaklaştırmadan önce sadece avucunun içinde sıcak dudaklar buldu. Tutkulu bir kucaklaşmanın şiddetli bir parodisi içinde tekrar tekrar yuvarlandılar, hırladılar ve nefes almak için soluk soluğa kaldılar - nefes almak, nefes almak *zorundaydı* ...

Sağ kanadını ve omzunu alevler içinde bırakan bir çabayla, o küçük elleri boğazından çekmeyi ve çimlerin üzerinde doğrulmayı başardı. Körü körüne, çılgınca, elbisesini ve sunduğu büyüü yakalamaya çalıştı - *yıkım için kırmızı*, biraz kalmış olmalıydı - Ve Anaxia hangi cehenneme gitmişti?

Çenesinin altındaki deriye keskin bir şey battı.

Thysandra oturduğu yerde kaskatı kesildi. Bu iğne batması neredeyse hiç acıtmıyordu ama yine de ağırlığı, kanadındaki dayanılmaz kesiği arka planda hafif bir sıkıntıya indiriyor gibiydi.

"Kımıldama," diye uyardı Anaxia'nın sesi neşeyle, çok yakınından. "O güzel boynu buradan kaçırabileceğimi sanmıyorum.

Sikeyim.

İblisin uyarısı zar zor fark edildi. Ölümün ilk dokunuşu olan, savunmasız tenine saplanmış çelik bir çizgi varken *herhangi bir şeyi* kaydetmek zordu. Her an bıçak ileriye doğru saplanacak ve ciğerlerindeki nefesi alacaktı. Her an ölebilirdi-

Her an başka bir hayal kırıklığı olabilirdi.

Sözlerimizi bir kenara not edin, demişti Anne bir keresinde, sonsuzluk gibi görünen bir zaman önce, Thysandra'ya hala gözlerinde sevgiyle gülümserken, Thysandra'yı hala masasına oturmaya davet ederken. *Hayatta çok ilerleyeceksin kızım. Sıkı çalışmaya devam et. Bir gün bu sarayın elması olacaksın.*

Seninle gurur duyuyoruz, Thysandra.

Parlak güneş ışığına karşı gözlerini sımsıkı yumdu, boğazındaki düğümlenmeyle ve gözyaşlarının ani sızısıyla savaştı. Bu keder ya da acı değildi. Öfke tenini cehennem ateşi gibi yakıyordu - kendisine, başarısızlıklarına, boğazına bıçak dayayan küçük kaltağa... Dünya onu bu şekilde bitirmeye nasıl cüret eder?

Bunca yıllık mücadeleyi? Dünyanın onu bu şekilde bitirmesine nasıl *izin verir*?

Ve neden hala nefes alıyordu?

Bıçak hareket etmemişti. Anaxia *tereddüt* ediyordu.

Bu mantıklı değildi - iblislerin esir almadığını herkes bilirdi - ama Thysandra'nın boğazını şimdiye kadar on iki kez kesebileceği gerçeğini inkâr etmek mümkün değildi. Nedense kendini tutuyordu. Sadece fiziksel silahlar konusundaki tecrübesizliği miydi? Ya da -

Anaxia'nın melodik sesi, "Ellerini arkana koy," diye mırıldandı.

Sesi belli belirsiz.. dalgın mıydı? "Ani hareket yok, lütfen. Bu da ne böyle?

Ancak Thysandra'ya tecrübeyle öğretildiği üzere, boğazına dayanmış bir bıçakla tartışmak nadiren uzun ve mutlu bir hayata yol açıyordu. Ellerini arkasına koydu ve yaralı kanadı hareketle birlikte kayarken yüzünü buruşturdu.

"Ah, evet," diye ekledi Anaxia dalgınca. 'Korkarım şimdilik bu konuda pek bir şey yapamam - mevcut koşullar altında herhangi bir renk çizmene izin vermek çok kötü bir fikir. İdare edersin, değil mi?"

Thysandra idare ederdi. Bir keresinde, özellikle tatsız bir pusudan sonra, bir ayağı yarı kesik halde bir yeraltı vampir evinden çıkmak için mücadele etmişti; buna kıyasla, kanadı acıyordu ama çok fazla hareket etmemeye dikkat ettiği sürece zonklama oldukça kontrol edilebilirdi. Yine de bu cevabın kısaltılmış bir versiyonunu vermek için ağzını açmadan önce-

Bileğinin üzerinde bir şey hareket etti.

Yılanlar gibi pürüzsüz ve kösele gibiydiler ama bunlar- Tanrım, *sarmaşıklardı*. Yine o lanet peri büyü, kollarını canını yakan bir sıkılıkla birbirine bağlamış, onu büyü yapmaktan ve nişan almaktan aciz bırakmıştı, o çelik kenar hâlâ boğazına dayanmamış olsa bile çaresizdi.

Bir denizcinin yüzünü kızartacak bir dizi küfür yuttu. "Bu daha iyi," diye mırıldandı Anaxia, elindeki bıçakla sürünerek görüş alanına girdi.

küçük, pembe eller. Thysandra bunun kendi hançeri olduğunu ancak o zaman fark etti - küçük haşere boğma girişimlerinden vazgeçmek zorunda kaldığında kapmış olmalıydı. Kendi silahın bir yabancıнын elindeyken ölmek ne büyük bir utançtı.

Henüz ölmemiş rağmen.

Dişlerini sıktı, kendini çelikleştirdi. *Yine de*. Muhtemelen yakında bir bıçak kesiğiyle hızlı ve temiz bir şekilde ölmüş olmayı dileyecekti - bu düşünce sadece derisinin altında kaynayan öfkeyi körükledi. Anaxia nasıl böyle görünmeye cüret ederdi?

Elinde bir silah varken bile aldatıcı bir şekilde zararsızdı, narin kıvrımları ve güneşli gülümsemesiyle birkaç metre ötedeki yazdan kalma kahverengi çimenlere mi yerleşmişti? Gözleri acı verecek kadar maviydi, Thysandra bunu fark etmekten kendini alamadı - genç peygamber çiçeklerinin rengindeydi ama o çiçeksi yumuşaklıktan eser yoktu. *Küçüktü*, o lanet ağacın tepesinde otururken görüldüğünden bile daha küçüktü. İnce, söğüt gibi uzuvları, cildinin kızarmış kaymaktaşı rengiyle vurgulanan kırılmalılığı.

Ellerini o dar beline dolayabilse, diye düşündü Thysandra acımasızca, muhtemelen küçük cadalozu ikiye ayırabilirdi. Bu görüntü içinde neredeyse hoş bir şeyler uyandırdı, kaynayan öfkesine sıcak bir eşlik etti.

Bir an orada oturup birbirlerini incelediler. Arkalarından gelen çığlıklar ve metal takırtıları hiç kesilmedi.

"Beni öldürmen gerekmiyor mu? Thysandra sonunda amaçsız bekleyişe bir an daha dayanamayarak cesaret etti.

"Muhtemelen," diye itiraf etti Anaxia. Sesi hâlâ tuhaf bir şekilde düşünceli geliyordu. "Muhtemelen, gerçekten.

Yine ikisi de bir an sessiz kaldı. "Peki neden henüz yapmadınız?

Anaxia bu soruyu düşünürken dudaklarını büzdü - küçük, pembe dudaklar, küçük bir gül goncası gibi -. Bu ifade onu daha da kız gibi, daha da masum gösteriyordu. "Belki de senin için üzülüyorumdur?

"Empati hissetmiyorsunuz," dedi Thysandra, alayını bastırarak çünkü size bıçak doğrultan iblislerle alay etmek akıllıca görünmüyordu. "Başkalarının duyguları hakkında duygularınız yok.

"Hayır," diye isteksizce itiraf etti Anaxia. "Hayır, bu doğru.

"Peki ne o zaman? Şimdiye kadar pek de olası olmayan bir şekilde hayatta kalmasına bir açıklama getirmeye çalışmak muhtemelen akıllıca değildi. Tek bildiği, Anaxia'nın hiçbir açıklama olmadığını fark edebileceği ve mantıklı bir şekilde kan dökmeye devam edebileceğiydi. Ama her nasılsa burada, elleri arkada, kendisini esir alanın merhametine kalmış bir halde oturmak neredeyse daha kötüydü; Tanrıların daha ne kadar bekleyeceğini ve endişeleneceğini bilmektense bile bile ölmek daha iyiydi.

"Ben sadece..." Anaxia duraksadı, kırıntılar için yalvaran zeki küçük bir kuş gibi başını eğdi. Ama o masmavi gözlerde yalvarıştan eser yoktu; derinin, etin ve kemiğin içinden, Thysandra'nın incelemek istediğinden emin olmadığı bir şeyin içine bakıyor gibiydiler. "Hissettiklerin ilgimi çekiyor sanırım.

Thysandra dudağını büktü. "Öfkeli demek istiyorsun. "Evet. Küçük bir kakhaha. "Aşağı yukarı.

Bu giderek daha az mantıklı geliyordu. "Nesin sen?

"Yarı iblis," dedi Anaxia hafifçe, hançeri Thysandra'ya doğrultmadan önce küçük bir kulağının arkasına kıvrılmış bir bukleyi sıkıştırarak. 'Yarı su perisi. Tamamen ölümcül. İblisler hakkında sandığın kadar çok şey bilmediğini mi fark ediyorsun?

Thysandra boğuk bir sesle, "İblisler hakkında çok şey biliyorum," dedi. 'Sadece bir iblis gibi davranmıyorsun. Ne zamandır İttifak'la birliktesin?

Bu soruya bir cevap beklemiyordu ama cevap tereddütsüz ve kolayca geldi. "Yüz elli iki yıl.

"İblisler asla bir yerde o kadar uzun süre kalmazlar.

"Hayır. Anaxia'nın sesi şimdi beklenmedik ölçüde acıydı, pembe allığı derinleşiyordu. "Biliyorum. Oraya varıyoruz ve sonra kaçıp eylemlerimizin sonuçlarından kaçınıyoruz. Biliyorum.

Sessizlik -ya da ölmekte olan savaşçıların çığlıkları ve homurtularıyla dolu bir sessizlik- bir an bile uzun sürmedi.

"Öyle mi? Thysandra söyledi.

"Evet.

"Ve bundan pişmanlık duyuyorsun.

Anaxia omuz silkti. "Evet.

Thysandra'nın ilgisini çekmemeli.

Bu bilimsel bir merak meselesi *değildi*. Çok öfkeliydi. Acı içindeydi. Tamamlaması gereken bir görevi vardı, onlarca yıllık çalışmanın sonucuydu; Anne ondan elinden gelenin en iyisini yapmasını bekliyordu ve Tanrılar yardımcısı olsun, *Anne*'yi hayal kırıklığına uğratmayı planlamıyordu, değil mi? Yine de, o alışılmış acımasız kararlılık katmanını kaşıyan kaşıntı öfke değil, daha ziyade bir ...

İlgi mi?

İlgi ve çok daha rahatsız edici bir şey. Sanki... sanki ilginç biriymiş gibi *hissetmesine* neden olan bir şey.

Tehlike, diye bağırdı sağduyusu. *Bir şeyin içine çekiliyorsun*. Ama bu iblis oyunları onu nereye götürüyorsa, boğazına dayanmış bir bıçaktan daha tehlikeli olabilir miydi? Elleri bağlıyken ve kanadında açık, ağrıyan bir delik varken şimdi karşılık vermek aptallık olurdu. Bu şekilde hiç şansı yoktu. Bu yüzden belki de kaldığı sürece bu çılgınlığa devam etmek daha akıllıca bir seçimdi. Belki de bu çılgınlığa

Bir iblisin ondan ne istediğini anlayana kadar konuşmaya devam etti...

Keşke konuşurken de elinde bıçakla olduğu kadar rahat hissetseydi.

"Ben... Ben..." Boğazını temizledi, o geniş, aldatıcı masum gözlerin karşısında çaresizce kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Şey. İblislerin pişmanlık hissedebildiğini bilmiyordum.

"Bunu *hissettiğimden* emin değilim," diye hemen itiraf etti Anaxia, yüzü kararmıştı - sanki yakıcı güneşin altında bile narin yüz hatlarının üzerine soğuk bir gölge düşmüş gibiydi. 'Ama mantıklı bir şekilde pişmanım. Ben... şey, istenmeyen sonuçları olan bir şey yaptım ve keşke yapmasaydım.

Thysandra bir süre bekledi ama başka bir bilgi gelmedi. "Yani kaçma alışkanlığını bıraktın mı?

"Aşağı yukarı. Anaxia tereddüt etti, sonra aniden bir iç çekti. Tuhaf bir iç çekiş - sanki bir karara varıyormuş gibi. "Gördüğünüz gibi bu kurallarda var.

"Kurallar mı?

Evet. "Eğlenmek için insanlara işkence etmeyin." Bu tür şeyler.'

O keskin mavi gözler, tepki vermesi için ona meydan okurcasına keskin bir şekilde onu izliyordu - ama tepki verecek ne vardı ki? Bunların pek azı Thysandra için şaşırtıcı derecede yeniydi. İblisler insanlara işkence ederdi. Her zaman yapmışlardı. Bütün bu işin en kafa karıştırıcı yanı, karşısındaki küçük, su perisi yaratığın bu doğal eğilimi paylaşıyor gibi görünmemesiydi.

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" sordu zayıf bir sesle.

"Oh," dedi Anaxia omuz silkerek, "sadece seni test ediyorum, dürüst olmak gerekirse. Duygularının nasıl işlediğini anlamaya çalışıyorum.

Pek güven verici değil. "Tanrı aşkına neden benim duygularımla bu kadar ilgileniyorsun?

"Ben bir iblisim, sevgilim. Bir kurda neden koyunlarla bu kadar ilgilendiğini sormazsın, değil mi? Anaxia sırttı, kesinlikle kurt gibi bir sırtıydı. Dişleri küçük, inci gibi beyaz ve bir köpekbalığınıninki gibi keskindi. "Ama eğer konuşmamdan sıkıldıysan, neden bana kendinden biraz daha bahsetmiyorsun?

Thysandra derin derin yutkundu. Bu kesinlikle bir tuzağa benziyordu. "Benim hakkımda söylenecek çok az şey var.

"Evet," dedi Anaxia, kelimeyi imalı bir şekilde uzatarak. 'Seni buna inandırdılar, değil mi? İsimsiz Thysandra. Thysandra the Unremarkable. Thysandra-'

"*Durur* musun?

Bir . "Ağrıyan bir mi var?

"Keşke Anne'yi kötölemekten vazgeçsen," diye tersledi Thysandra, ağzı aniden kurudu. 'Beni böyle... böyle bir *zehirle* ihanete sürükleyemezsin. Tek yaptığınız onun kim olduğunu anlamadığınızı kanıtlamak. Beni hiçbir şeye inandıramadı. O...'

"Mm-hmm," dedi Anaxia, sesi şüphe uyandıracak kadar nötrdü. "Beni *dinliyor* musun ki?"

"Mm-hmm. İblisin mavi gözleri hançere odaklanmıştı, bir tırnağının altındaki çamuru kayıtsızca sıırıyordu. "Sadece konuşmaya devam et.

Tuzak neredeydi? Anaxia onu sahte bir güvenlik hissine ya da daha kötüsü Anne hakkında tek bir sadakatsiz söz söylemeye mi çekmeye çalışıyordu? Kızıl Saray'da oyun çok net olabilirdi. Ama burada gölgeli oyuklar yoktu, arkasından dost olmayan kulakların sözlerini duyup iletebileceği ağır kadife perdeler yoktu - sadece ağaçlar, tepeler, kuru, kahverengi otlar ve havadaki ısrarcı, hastalıklı kan kokusu vardı.

Belki de kaçmaya çalışmalı.

Ama büyüsünü bu şekilde kullanamazdı. Daha da kötüsü, elleri bağlıyken, Anaxia onu iblis büyüsüyle alt ederse kafasını açık tutmasının hiçbir yolu yoktu. Kendini savunacak acı olmadan, er ya da geç o kasvetli karanlığa teslim olacaktı - ve ellerini kullanmasa bile, kafatasını bir kayaya birkaç kez çarpmaktan daha fazlasını yapabilirdi.

Birkaç iblis kurbanının sonunun bu şekilde geldiğini görmüştü.

Dişlerini sıkarak kollarını sarmaşıkların derimsi bağlarına karşı gevşetmeye zorladı. Şimdilik yapabileceği en iyi şey hayatta kalmaktı.

Ve konuşmaya devam et.

"Ben... Ben Echion Thenes'in kızıyım," dedi, kelimelerini özenle seçerek, yanlışlıkla en küçük bir sırrı bile açığa vurmayağından emin olarak. "Muhtemelen *adını* duymuşsunuzdur.

"Hain," dedi Anaxia neşeyle.

"Evet. Kalbindeki en ufak bir sızıyı bile fark ettiğine şüphe olmayan o şeytani gözlere lanet olsun. O lanetli babasını umursamak istemiyordu. Tanrı aşkına, neredeyse onun ölümüne sebep oluyordu. "O idam edildikten sonra-

"Av atıldı, değil mi?"

"Konuşmama izin verecek misin?" dedi Thysandra sıkılmış dişlerinin arasından. "Özür dilerim. Anaxia ona keskin dişli bir sırıtış gönderdi, sonra da işaretle

Dudakları sımsıkı kapalıydı. Hançerle yaptığı hareket, "*Devam et o zaman.*" diyordu.

"O idam edildikten sonra," diye devam etti Thysandra inatla, "ben de dışlanabilir ya da öldürülebilirdim. Anne bana acıdı ve Kızıl Saray'da onun himayesinde güven içinde büyümemi sağladı.

Anaxia'nın yüz ifadesi, Anne'ye ve merhametine bir kez daha saldırmak üzere olduğunu gösteriyordu ama mucizevi bir şekilde sessiz kaldı.

"Ben... anlatacak başka ne olduğundan emin değilim," dedi Thysandra, birdenbire garip bir şekilde kendini mahcup hissederek. Sorgucusu onu çok büyük bir ilgiyle izliyordu. Sanki kuru otların arasında, sarmaşıklara dolanmış bir halde sıkışık bir şekilde oturmak yerine, büyük bir seyirci kitlesinin önünde bir sahnede duruyormuş gibi. "Savaşmayı öğrendim. Sihrimi kullanmayı öğrendim. Bu konuda iyiydim.

"Harika," dedi Anaxia belli belirsiz. "Mutlu bir çocuk muydun?" "Ne?

"Mutlu muydun?

"... Emin değilim? Bu nasıl bir soruydu böyle? Ve hâlâ o mavi gözler, Thysandra'nın tüylerini diken diken eden bir merakla, o sarsılmaz dikkatle onu izliyordu... Lanet olası ironi. Sık sık dünyanın onu bir kez olsun *görmesini*, kim ve ne olduğunu anlamasını dilemişti - ve şimdi nihayet görüldüğüne göre, kaçmak için neredeyse çaresiz hissediyordu. "Neden *umursuyorsun* ki?

Anaxia kuru bir sesle, "Elimde bir bıçak var," dedi. "Burada soruları ben soruyorum. Thysandra yutkundu. Bu bir tehdit miydi? Kulağa tehdit gibi geliyordu ama yine de

...

Yine de *görünmüyordu*.

Tehlikenin neye benzediğini biliyordu - hayatının her günü, evim dediği sarayda onun yaklaşan gölgesini görüyordu. Alaylar ve aşırı tatlı gülümsemeler. Zehir ve bilenmiş çelik. Tehlike yapmacık, zarif bir dans, temkinli yüzler ve hesaplanmış kelimelerden oluşan bir oyundu... ve önünde oturan, pembe, fırırlı ve gerçek bir heyecanla ona gülümseyen küçük yaratık, bu oyunun tam tersi gibi görünüyordu.

Belki de bu tehdit değildi? Belki de sadece bir şakaydı?

Tam da düşünmenizi istediği gibi... Ama Anaxia onu henüz öldürmemişti, değil mi? Keşke *nedenini* bilseydi - neden tüm bu sorular, neden tüm bu gülümsemeler?

Mutlu bir çocuk muydu?

Bu soruyu daha önce kendine hiç sormamıştı. Hayatta kalmıştı. Diğerlerinden daha güçlü, daha zeki ve daha hızlıydı ki bu da Kızıl Saray'ın acımasız dünyasında başlı başına mutluluk verici bir başarıydı. Ve sonra

Anne onu fark etmişti - sonra Anne onu övmüş ve sevgi yağmuruna tutmuştu.

O zamanlar mutluydu.

Birdenbire dudakları yandı, tüm o lanet olası tarih. Hiç kimseye söylememişti. Her şey çöktükten sonra karanlıkta ağlamış, sonra da kendini tekmeleyip daha güçlü, zeki, daha hızlı olmak için çabalamıştı. İnsan sarayda sızlanıp sızlanarak, zırhındaki en küçük boşluğu bile göstererek hayatta kalamazdı.

Anaxia daha da dikkatli baktı. O bilge mavi gözler... sanki biliyormuş gibi. Sanki önemsiyormuş gibi.

"Ben..." diye başladı Thysandra, kırılmaya çok yakındı. "Bilmiyorum.

...'

Ve sonra, kelimeler ciddi bir şekilde dökülmeden hemen önce, ani, korkunç bir kesinlik onu yıkadı.

Bu şeytan etkisiydi, değil mi?

Ağzını aniden kapattı, dişlerin dişlere çarpması acı verici bir şekilde sertti, sarsıntısı kanadından aşağı bir acı daha gönderdi. Tanrılar aşkına, *elbette* - bu her şeyi açıklıyordu. Harekete geçme ve savaşma konusundaki isteksizliği. O iblis gözlerindeki özenli bakış karşısında kalbinin açlıktan teklemesi. Üzerine çöken bu yersiz güven duygusu... En önemlisi de... Anaxia açık saldırının işe yaramayacağını anlamış ve güçlerini daha incelikli yollarla kullanmaya başlamış gibiydi. Esirini bir güvenlik yanılısamasına, yapay bir memnun etme arzusuyla Anne'nin sırlarına ihanet etmeye sürüklüyordu.

Thysandra'nın nefesi hızlandı. Evet, belli ki şimdiye kadar hayatta kalmasının nedeni buydu. Öyle olmak zorundaydı. Duyguları ona zorla kabul ettirilmişti, bu ani, derin yorgunluk, bir düşmanın kollarında kıvrılıp ağlamak için duyduğu bu saçma dürtü - başka bir açıklama mümkün değildi. Bu yüzden şimdi mantıklı olmak zorundaydı. Çok, çok mantıklı, kalbinin etrafında sürünen bu rahatsız edici şüpheyi dikkate almadan - bir iblisin uydurduğu şüphe, kendisinin değil.

"Bu işe yaramayacak, biliyorsun değil mi?" diye ısırdı, neredeyse kaçmasına izin verdiği her savunmasız itirafı yutarak. "Oyunlarına boyun eğmeyeceğim. Planın buysa beni öldürebilirsin de.

"Benim oyunlarım mı? Anaxia'nın sesindeki şaşkınlık tehlikeli derecede ikna ediciydi. *Düşünmeni istediği gibi. Seni düşünmeye zorladığı gibi.* "Oh, daha fazlasını anlat! Tam olarak hangi oyunları oynuyor olabilirim? Bunun seni baştan çıkarıp ihanete sürüklemek için geriye dönük bir girişim olduğunu mu düşünüyorsun?

"Başka ne olabilir ki? Thysandra tersledi. *Baştan çıkarmak*. Kahretsin, bu da iblis büyüğü olmalıydı, değil mi - kelime zihninde yankılanırken gözlerinin o narin dudaklarda bocalama şekli? 'Seni öldürmeye çalışıyorum! Senden merhamet beklemenin bir anlamı yok.

Anaxia daha yakına eğildi, anlaşılmaz bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. "Merhamet kuşkusuz benden beklemen gereken son şey.

"Yani itiraf mı ediyorsun?

Neyi itiraf ediyorsun? Seni neden hayatta tuttuğumu sana zaten söyledim.

"Çünkü..." Thysandra ısrarcı bir düşünceyi kovmak istercesine başını salladı Uçmak. Bu, iblis büyüğünün düşüncelerini rahatsız edici şekillerde bükmesini engellemedi - bakışları o mavi gözlerdeki bağımlılık yaratan ilgiyle her buluştuğunda teninin daha da ısınmasını engellemedi. "Duygularım *ilgini* çektiği için mi?

"Evet," dedi Anaxia, küçük gül goncası dudaklarında şimdi kederli bir surat ifadesi vardı. 'Hepsi bu kadar. Dürüst olmak gerekirse, eğer saray hakkında bilgi edinmek isteseydim, güçlerime daha duyarlı bir av seçmez miydim sanıyorsun, sevgilim? Şu anda etrafta on binlerce aday var.

Sevgilim - bu kelimede, bu hecelerin mırıltılı tonunda bir ima vardı. Thysandra yutkundu, ağzı aniden kurudu. İblis büyüğü, diye tekrarlardı kendi kendine. *İblis büyüğü*. Kalbinin yapay teklemesi, yüzünü ısıtan sahte kızarıklık olmasa hançerinin etrafındaki o narin parmaklara bakmıyor olacaktı. O hain sempatiyi, o aşırı, bölünmemiş ilgiyi *daha fazla* arzulamayacaktı. Keşke yüzüğünü kullanabilseydi, acısı bu saçmalığa çabucak bir son verirdi; şimdi, elleri bağlıken ...

Bağlarını çekiştirerek, "Kes şunu," diye nefes aldı. "*Lütfen*.

Anaxia başını tekrar eğdi. Elbisesinin sol omzu bu hareketle bir parça aşağı kaydı ve daha fazla kaymaktaşı teni, narin bir köprücük kemiği ve küçük bir göğsün üst kabarıklığı ortaya çıktı.

Sikeyim.

Sikeyim.

Sıcak bir şey pençelerini Thysandra'nın midesine geçirdi, ani ve keskin. Şehvet gibi bile hissetmiyordu. *Açlık* gibi hissetti. O ölümcül yumuşaklığa, karşısındaki canavarın tuhaf kırılganlığına yaklaşmak için içini kemiren bir ihtiyaç - o kremsi, pembe tene uzanmak ve dokunmak, dokunmak, dokunmak için içgüdüsel bir dürtü-

"*Kes şunu* dedim! Düşünmeden sendeleyerek ayağa kalktı, panik kaslarını harekete geçirdi. Ne kadar çırpınırsa çırpınsın, sarmaşık bağlar bir türlü çözülüyordu. 'Eğer oynamak istediğin oyun buysa, öldür beni! *Ben-*'

"Oh, sakin *ol*," dedi Anaxia yarım bir göz kırpmayla, hançerle oynarken sesi hâlâ o dayanılmaz neşeyle doluydu. "Ben bir şey yapmıyorum, seni aptal.

Thysandra ileri atıldı.

Elleri bağlı olduğu için dengesi bozulmuştu ama bunun kendisini engellemesine izin verecek kadar eğitim alanlarında birkaç insan ömrü geçirmemişti; hasar görmemiş sol kanadı dışarı fırladı ve mükemmel bir zamanlamayla hançerine çarparak siyah-altın zarı soğuk çelik kenara sapladı. Kör edici acının yeni patlaması bir rahatlamaydı. Bir kurtuluş. Bu, küçük sürtüğe güçlerini ait olmadıkları yerlere sokmayı öğretecekti - bu onu bu anlamsızlıktan kurtaracaktı-

"Ne yapıyorsun sen? Anaxia çığlık attı.

"Seni durduruyorum," diye homurdandı. Hançer kanadından kayıp yere düşerken yakıcı acı daha da şiddetlendi ve dizleri neredeyse işkenceyle büküldü. Nefes nefese kaldı, sendeleyerek geri çekildi ve gözlerini sıkarak kapattı. Bu kadarı yeterli miydi? Yeterli olmalıydı - ama lanet olası dünyada neden Anaxia hâlâ acı içinde haykırmıyordu?

Nazik parmaklar kanatlarının arkasını okşadı.

Acı patlayıcı bir zevkle karıştı, Thysandra'nın tüm çabalarına rağmen dizlerinin üzerine çökmesine neden olan bir ateş okşayışı. Yine o tüylü parmaklar yaralı kanadının üzerinde gezindi ve Anaxia'nın melodik sesi mırıldandı, 'Ah, seni zavallı, yanlış yönlendirilmiş aptal...'

Kulağa *masum* geliyor.

Ki bu doğru olamazdı. Masumiyet diye bir şey yoktu. İnsanlar ya tehlikeli ya da zayıftı ve bir iblis *asla* zayıf değildi - ama lanet olsun, biri ona böylesine korkunç bir şefkatle dokunmayalı ne kadar olmuştu? Kavgâ ve dövüşün sertliği değil, ara sıra pragmatik sevişmelerin umursamaz bencilliği değil, bir şekilde acıyı uyuşturan, baş döndürücü paniği uyuşturan yumuşacık okşamalar. Hissettiren okşamalar-

İyi mi?

Sikeyim. İyi *hissettiren* hiçbir şey *olmadı*.

"Dur," diye soluk soluğa bağırdı, o affedilmez vuruşlara kolayca, *hevesle* tepki veren yanlarını susturmak için mücadele etti. Lütfen, *dur*. Ben... Ben istemiyorum

istiyorum...'

Sanki bir iblis onun ne istediğini umursayacakmış gibi. Gülünç bir itiraz - yine de o çevik parmak uçları kanatlarından bir anda kayboldu.

Utanç dolu bir hayal kırıklığı iniltisini yutmak için tüm gücünü kullandı.

Acı yüzünden. Acı yüzünden olmalıydı. Artık onu uzak tutacak bir iblis tatlılığı kalmadığından, tüm gücüyle geri dönmüştü - yırtık pırtık, yakıcı acılar nefesini boğazında soluk soluğa bırakıyordu. Anaxia'nın da hissetmesi gereken bir acıydı -eğer pis büyü hâlâ iş başındaysa hissetmesi gerekiyordu- ve yine de o mırıltılı ses duyulmamıştı-

Bileğinin üzerinden bir şey geçti.

Avucunun üzerinden.

Yine o tatlı, tatlı parmaklar, asma bağlarının arasından kayıyor, bilenmiş yüzüğünü çıkarıyordu. Thysandra tutarlı bir itirazda bulunamadan Anaxia gergin bir şekilde, 'Ellerini serbest bırakacağım, böylece kanatlarını iyileştirebilirsin. Aklına bir şey gelmesin.

Acı fikirlere yer bırakmıyordu. Tüm sinirleri ve düşünceleri zonklayan bu azaptan başka bir şeyle meşgul değilmiş gibi görünüyordu ve sarmaşık bağları çözülür çözülmez bedeni durumun kontrolünü ele geçirerek karanlık toprağa doğru pençelemeye başladı. *İyileşmek için mavi*. Nişan almaya vakit bulamadan rengi omzunun üzerinden fırlattı, kemik kuruluşundaki topraktan çıktı; üçüncü denemesinde yaralarına isabet etti ve iki kalp atışı boyunca rahatlama düşünemeyeceği kadar baskındı.

Sonra gözlerini kırıpıştırarak açtı ve Anaxia'yı karşısında, masmavi gökyüzüne karşı inci beyazı ve kızarmış pembe bir görüntü olarak buldu.

Kalbinin teklemesinin hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu - hiç yoktu. Thysandra güce ve kuvvete inanırdı. Metanetli kararlılığa ve şiddetli bağımsızlığa. Hayatında yumuşaklığa, kırılganlığa ya da -tanrılar ona yardım etsin- *güzelliğe* yer yoktu... ama yine de burada diz çökmüş, bitkin ve açıkta duruyordu ve gözlerini önündeki her nefis, yasak manzaradan ayıramıyordu. İnce bir elbisenin altındaki küçük göğüslerin şekli. İnce kalçaların kıvrımı. Bir parça ayrılmış nemli, pembe dudakların daveti ve şimdi hafif bir endişe parıltısıyla renklenmiş o peygamber çiçeği gözlerdeki hala o hevesli ilgi kıvılcımı... endişe mi?

Ve tek düşünebildiği, kanatlarının üzerindeki o affedilmez nazik parmakların dokunuşuydu.

Bir fahişe gibi.

Artık tepelerin ardındaki savaşı duymuyordu. Dünya üzerine çöküyor, boğucu pençesinde onu boğuyordu.

"Hayır," diye nefes aldı. 'Ben... Ben...'

"İşleri kendin için gerçekten zorlaştırıyorsun," dedi Anaxia ona, kız gibi sesi aynı anda hem dalgın hem de kendinden son derece memnundu. O narin iblis gülümsemesi acıma duygusu ve çok daha tehlikeli bir şeyin karışımıyla parlıyordu; Thysandra'nın ayaklarını bir kez daha koşmak için kaşındıran bir şey. "Savaştan yeni çıkmış ve güzel bir kızın istilacı sorular sormasıyla karşı karşıya kalmış biri olarak biraz heyecanlanmanın son derece normal bir şey olduğunu hiç düşündün mü?"

Thysandra yutkundu. "Sen-

"Yeterince güzelim. Bir göz kırpma daha. 'Konuşarak kurtulmaya çalışma. Bana baktığında ne hissettiğini biliyorum.'

Siktir, siktir, siktir-

Anaxia neşeli bir metanetle devam etti: "Yine de," dedi, "seni görmekten hiç de nefret etmediğimi memnuniyetle itiraf edeceğim. Bu daha mı iyi?"

Hayır.

Hayır, *değildi*.

Seni görmekten nefret etmiyorum - bu kızarmaya değecek bir iltifat değildi, değil mi? Mahkeme salonlarında ya da asker kışlalarında ona çok daha kaba şeyler söylenmişti... yine de Thysandra'nın yanakları sanki bizzat Ana'nın kutsamasına mazhar olmuş gibi kızardı ve sesi acınacak derecede boğuk çıktı. "Bu konuda kesinlikle hiçbir şey bana doğal gelmiyor.

"Hayır mı?"

"Tanrı aşkına, birbirimizi öldürmeye çalışıyoruz! Sesi yükseldi. "Beni *boğmak* üzereydin.

"Şey," dedi Anaxia - ve dolgun alt dudağını düşünceli bir şekilde ısırıldığı için ona lanet olsun - "bazı insanlar bunu oldukça teşvik edici bir aktivite olarak görürler elbette.

"Ben asla öyle biri değilim!"

"Emin misin? Kızaran yüzünü muzip bir gülümseme aydınlattı. 'Çünkü şu anki halin de benim suçum değil. Belki de sadece kendi tercihleriniz hakkında yeni bir şey öğrenmek üzeresinizdir?"

Thysandra, acının sözde iblis etkisini uyuşturmak için hiçbir şey yapmadığını ve Anaxia'nın bu kadar etkilenmeden kalmaması gerektiğini hatırlatan küçük mantık sesini görmezden gelerek, "Sen ," diye ısrar etti.

O anda hisleri birbirine karışmıştı. "Sen olduğunu *biliyorum*. Bunu kanıtlamak için kanatlarımı kesmek zorunda kalsam bile-"

Anaxia yüzünü buruşturarak, "Lütfen yapma," dedi. "Çok güzeller.

"O zaman şu anda duygularımla oynamadığını bana kanıtla! Sesi yavaş yavaş histeri noktasına yaklaşıyordu ve kendine engel olamıyor gibiydi. Bu bir *zafer* olmalıydı, lanet olsun! Kendi bedeninin ve zihninin utanç verici bir yenilgisi değil - ters yüz ediliyormuş gibi hissettiren ve bundan *hoşlanan* bir şey değil. "Pazarlık yap, yoksa ben-

"Neyin pazarlığı - sana karşı iblis büyüü kullanmama pazarlığı mı? Anaxia kıkırdamaya başladı. 'Sevgilim, sana karşı tek savunma hattımı bırakmamı talep edemezsin. *O kadar* da ilgi çekici değilsin.

"İyi! Thysandra ayağa fırlayarak bağırdı. Sesi o kadar tizdi ki kendisinininki olduğunu zar zor fark etti. 'Ben de sana saldırmayacağım! Mutlu musun? Bunu geçici bir ateşkes yap ve ben *öğrenir öğrenmez...*'

Cümlesini bitiremedi. *Her şeyi senin yaptığını öğrenir öğrenmez, seni öldürmenin bir yolunu bulacağım. Her şeyden sonra ben olduğumu öğrenir öğrenmez...*

Hayır. Hayır, o değildi.

"Bundan emin misin? Anaxia, yüzüne parlak bir gülümseme yayıldığını söyledi. "Bu, kafamı Anne'nin kucığına atmamı çok daha zorlaştıracak, biliyorsun.

"Geçici olarak," diye tersledi Thysandra. "Bir saat olsun. "Yirmi dört saat.

"Ne?

Anaxia omuz silkti, elbisesi omzundan aşağı kayarken pembe teni bir santim daha ortaya çıktı. 'Bu ateşkes sona erdiğinde senden uzakta olmayı tercih ederim. Başım benim için oldukça değerli.

"Altı saat. Bu çok saçmaydı. Bu çılgınlığı Anne'ye asla açıklayamayacaktı - altı saat boyunca avından, güçlerinden, imparatorluğa olan görevinden vazgeçmesinin tek sebebi bir iblisin ona iki kez sempatik bir şekilde gözü kırpması mıydı?

Önceliklerin çok gülünç, Thysandra ...

Onlardı.

Ama cehennem onu alsın, bilmek zorundaydı.

"On iki," diye karşı çıktı Anaxia, ince bir el uzatarak. "Son teklif.

Thysandra, o karşı koyamadan elini yakaladı - koyu renk parmaklar soluk parmaklarla iç içe geçmiş, nasırlar yumuşak, lekesiz tenle buluşmuştu. Kötü bir fikirdi.

Korkunç bir fikirdi. Bu savunmasız anda sihrini kullanmalı ve fahişeyi öldürmeliydi - ama onun elindeki el o kadar saten yumuşaklığında, o kadar narindi ki, vücudu yeniden kıpırdanmaya başladı bile...

'Bu bir pazarlık,' diye mırıldandı.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

SON ANA KADAR Naxi, Thysandra'nın geri çekileceğinden emindi.

Ama o güçlü, nasırlı parmaklar, avuçlarının arasında kör edici bir ısı tutuşurken, büyü yapmanın verdiği his o kadar yoğunlu ki acıdan kıl payı uzaktı. Ellerini birbirine bastırdıkları yerde yaz ortası güneşinden bile daha parlak bir ışık parlıyordu; beyaz büyü dalları parmaklarının arasından sızarak ateşkeslerinin iç içe geçmiş kanıtlarının etrafını sarmaşıklar gibi sardı.

Ve sonra, son bir keskin acıyla, hepsi yok oldu.

Thysandra, Naxi tuttuğu nefesi bile bırakamadan elini geri çekti.

Bileğinin iç kısmında beliren beyaz pazarlık izini incelerken, o gururlu fae cephesinin ardında çelişkili duygular yumağı dönüyordu - küçük, elmas benzeri bir parça, derinin içinden çıkan bir değerli taş gibi. Orada iğrenme ve kendini suçlama vardı. Rahatlama, soluk ve

Geçici. Öfke, herkesten çok kendisine yönelikti ve ne kadar bastırmaya çalışsa da şehvetin o dürüst sızısı açıktı.

Ama korkma.

Hala korkmuyorum.

Hiç mantıklı değildi ama iblis büyüğü yalan söylemezdi. Anne'nin itaatkâr piyonu, kendi hançeri boğazına dayandığında bile korkmamıştı. İşkence ve cinayetten bahsedildiğinde irkilmemiş, Naxi'nin kahkahalarından korkmamıştı, arkadaşlarının bile zaman zaman yapmaktan kendini alamadığı gibi. Sadece kendi zihninin ona ihanet ettiği düşüncesi paniğe yakın bir şey uyandırmıştı ve bu da iblis işi bile değildi.

Bu neredeyse bir mucizeydi - ve bir mucizenin boğazını öylece kesemezsiniz, değil mi?

"Eee? Naxi neredeyse sessizliği bozdu, arkasındaki savaş acınası sızlanmaları görmezden geldi. Zavallılar biraz daha sessiz olamazlar mıydı? Şimdi odaklanması gerekiyordu, lanet olsun! Gerçekten ama gerçekten dikkatli olmalı, yanlış şeyler söylememeli ve *bir şekilde* bu görkemli fae yaratığını en azından birkaç dakika daha burada kalmaya ikna . "Kötü zamanlanmış duygularından kurtulabildin mi?

Thysandra ona baktı, nefesi biraz fazla hızlı geliyordu.

Aşağıdaki tatlı cehennem. İblislerden korkmayan tek kişinin de bu kadar *lezzetli* olması kaderin ne kötü bir cilvesiydi - dolgun göğüsleri kırmızı elbisesine çarpıyordu, kaslı uzuvları gergindi, o ihtiyatlı koyu gözlerinde kontrolün yıprandığına dair bir ipucu vardı. Naxi her geçen dakika savaşlara ve kan dökülmesine daha az ilgi duymaya başlamıştı. Lanet kurallar elbette kendini dizginlemesi gerektiğini söylüyordu, verdiği sözleri yerine getirmesi ve ön saflarda geride kalan arkadaşlarına yardım etmesi gerektiğini söylüyordu... Ama şimdiden yüz yetmiş sekiz fae öldürmüştü ve yüz yetmiş dokuz numara ondan korkmuyordu.

Sadece kendisi.

Sadece, belki de, Naxi'nin ona hissettirdikleri.

Ani *özgürlük* karşısında başı dönüyor ve dizlerinin bağı çözülüyordu.

"Bu bir numara mı? Thysandra ağır ağır yutkunarak fısıldadı. Gözleri baş döndürücü, neredeyse sersemletici bir odaklanmayla Naxi'nin bedenine yapıştı, sanki gerçeğe yeterince sert bakarsa kendi açlığını, kendi sürtünen yorgunluğunu engelleyebilecekmış gibi. "Biraz... biraz... büyü mü?

Eğer Naxi empati yeteneğine sahip olsaydı, önünde çırpınan ruha acıyabilirdi. Şimdi hissettiği tek şey, o kaslı kollardan birini tutup *bırakmamak* için duyduğu paniklemiş, açgözlü bir istekti - müstakbel katilini çekmek için

ve gitmemeyi kabul edene kadar üzerine oturdum. Cehennem merhamet etsin, Thysandra gerçeği anladığında gitmeye çalışır mıydı?

Her nasılsa, kendi hain duygularının ortaya çıkışını kollarını açarak kucaklaması pek mümkün görünmüyordu.

"Hayır," dedi Naxi güçsüzce, çünkü sessizlik çok uzun süredir devam ediyordu ve söyleyecek daha iyi bir şey bulamıyordu. Bu konuşmayı devam ettirecek herhangi bir şey. "Hayır, hâlâ seni büyülemiyorum. Çok açık.

Thysandra yarım adım geriye sendeledi, başı amaçsızca sallanıyordu.

"*Yargılamıyorum*, biliyorsun. Bu aceleci güvencenin nereden bile emin değildi, çaresiz bir acelecilikle dudaklarında tökezledi. Belki de o gururlu fae kalbindeki utançtan. Lanet olası Anne'nin ve etrafındaki herkesin kesinlikle yargılayacağını ve diğer dişiye burada kalıp konuşması için bir neden vermesi gerektiğini biliyordu. "Kesinlikle senden daha iyi !

Thysandra'nın daha o görmeden hissetti.

Lanet olsun. Söylenecek doğru şey değil miydi? Lyn ona empatiyi açıklamaya çalıştığında daha dikkatli dinlemeliydi - *diğer* insanların hissettiklerine dair duygulara sahip olma, üzüntü hakkında üzüntü, neşe hakkında neşe gibi şaşırtıcı kavramlar. Biraz daha iyi dinlemiş olsaydı, belki de şimdi nasıl güven verici olacağını bilirdi. Çünkü Thysandra'nın duyguları hakkında çok şey hissediyordu, ama duyguların kendisi için değil; daha ziyade, fae'nin bir dakika dolmadan bu mutluluk verici, sarhoş edici korkusuzluğu da yanına alarak Anne'ye geri koşup koşmayacağı için.

Bencilce nedenler... ama şeytani bir kalbin başka nesi olabilirdi ki?

"Sadece kendini *benden* saklamana gerek olmadığını söylüyorum," diye ekledi, daha temkinli bir şekilde, altın arayan bir madenci gibi duyguları yanıtlamaya çalışarak. Bu bir parça rahatlama mıydı? Bunu devam ettirmeye karar verdi. 'Denesen bile beni kandıramazsın. O yüzden söylemek, sormak ya da yapmak istediğin bir şey varsa neden şimdi yapmıyorsun? Kızıl Saray'da bunu yapamayacağını biliyorsun.

Dehşetin donuk yumruğu geri yankılandı.

Thysandra'nın boğazının yavaşça sallanması neredeyse hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Ya da geri dönebilirsiniz, tabii ki. Naxi en parlak gülümsemesini denedi. Cehennem alevlerine şükürler olsun ki bu fae *onun* duygularını okuyamıyordu. "Ama madem buradasın, neden bunu değerlendirip istediğini almıyorsun?

Thysandra'nın dudağı bir parça yukarı kıvrıldı. "İblislerin yaptığı gibi mi?

Kelimeler tanıdık bir nefretle tıslıyordu ve Naxi kendine rağmen irkildi. İblislerin yaptığı gibi, evet. Daha önce de yapmıştı ve bakın ne olmuştu - ama şu anda bunu düşünmesine gerçekten ama *gerçekten* gerek yoktu ...

"Evet," dedi, sesi biraz boğuk çıkmıştı. "Yani?

"Yani ben senin gibi değilim! Thysandra patladı, bir adım daha geriye sendeledi, kuru dudaklarını yalayarak neşesiz bir kahkaha attı. 'Asla senin gibi olmayacağım! Benim... benim.. *dürüstlüğüm* ve *sadakatim* var... Ben senin türün gibi sadece zevk için yaşamıyorum, anlıyor musun? *Görevimi* biliyorum!"

"Ah, evet," dedi Naxi düşünmeden, "ve sanırım düşmanları arzulamak görevinizin bir parçası değil, o zaman?

Thysandra inkâr edecekmiş gibi dudaklarını araladı, sonra kiminle konuştuğunu hatırlar gibi oldu ve ağzını tekrar kapattı. Tek bir gergin an boyunca, aralarındaki tek bir adımın bile uçurum olabileceği üç metrelik boş alanda birbirlerine baktılar.

Hayır," dedi çaresizce ve sonra kendini ikna etmek istercesine tekrar, "Hayır, değil.

Ve işte böyle, Naxi'nin bir planı vardı.

Çünkü Thysandra görevini biliyordu. Ve onun görevi ne pahasına olursa olsun Anne'yi korumak ve savunmaktı, ya da öyle olduğuna inanıyordu... bu da onu burada tutmanın çok ama *çok* kolay olacağı anlamına geliyordu. Çünkü savaş olsun ya da olmasın, tehlike olsun ya da olmasın, Echion'un evinden Thysandra'nın, işi henüz bitmemişse - Yüce Leydi'sinin şahsına yönelik herhangi bir suçlama ele alınmamışsa - bu özel küçük vadiye sırtını dönmesine imkân yoktu.

Bunun üzerine Naxi başını eğdi, sanki onun isteksiz kalbinin kekelemesini fark etmemiş gibi konusunu inceledi ve tatlı bir sesle, "Ama görev senin için tam olarak ne yaptı?" dedi.

Cevap neredeyse mekanik bir şekilde geldi. "Annenin sevgisi-"

"Ah, seni görmezden gelmesine neden olan o sevgi mi?

Bir tahmin, ama iyi bir tahmin gibi görünüyordu. "O her zaman-" diye başladı Thysandra, sonra sanki tüm fae'lerin Yüce Leydisi en yakın tepede belirip öğrencisinin yoldan sapmasına hayal kırıklığıyla iç geçirecekmiş gibi etrafına çılgınca bir bakış fırlattı. 'Bak, tabii ki anlamıyorsun! Aşkın ne demek olduğunu bile bilmiyorsun! Tabii ki halkını bir çırpıda terk edeceksin!

Bu eve çarptı.

Ama şimdi irkilmenin sırası değildi. Gerçekten de küçük bir hain olduğunu, kimsenin güvenine layık olmadığını itiraf etmenin zamanı değildi - çünkü çok fazla insan onu zaten böyle tanıyordu ve bu Thysandra'ydı, ondan korkmuyordu, ondan korkmak için çok fazla *nedeni* olduğunu bilmesine gerek yoktu. Bu yüzden Naxi bir adım yaklaştı. Sesini alçalttı. "Bunun tam tersi olabileceğini hiç düşündün mü?" dedi.

Thysandra . "Ne?

"Şifacılar nadiren kendi kendilerine teşhis koyarlar," diye belirtti Naxi, sırf bu yüzden kirpiklerini kırıştırarak. Ödülü, isteksiz ama açık bir açlığın bir başka sızısı oldu. "Aşk hakkında her şeyi biliyor olabileceğim aklına geldi mi, çünkü onun dağınık, günlük gerçekliğinden pek rahatsız olmuyorum?

Thysandra olduğu yerde kalakalmış, çenesini sıkıyor, tekrar tekrar açıyordu.

"Ve Anne'nin seni sevmediğini biliyorum," dedi Naxi, tatlı bir şekilde, kasıtlı olarak, sanki kendisi de bu sözlerin muhatabıymış gibi sözlerin etkisini hissederek. 'Sevgi bu kadar katı bir gerektirmezdi, değil mi? Aşk, yerine getirmek için kendine işkence ettiğin bu koşullarla gelmezdi ve kendini değiştirmeni gerektirmezdi ve *kesinlikle* uygun olduğu zaman gelip gitmezdi. Onun için sen bir araçsın. Yararlı bir nesne. Ve tahmin ediyorum ki yerine geçecek birini bulduğu an-'

"Kapa çenenin. Thysandra'nın sesi çatallaştı. "*Kapa çenenin.*

"-bir kenara itildiniz. Olan , değil mi? Senden , oynayacak daha iyi bir çocuk buldu ve karar verdi-'

Eğitimsiz bir göz için, dışı fae'nin hamlesi bir saldırı gibi görünebilirdi. Ancak herhangi bir saldırı girişimi aralarındaki ateşkes anlaşmasını harekete geçirecekti ve bu durumda Naxi'nin iblis duyuları ortaya çıkan acıyı yakalayacaktı.

Yine de Thysandra'nın parmakları yakasını kavrayıp onu daha yakına çekerken hiç acı duymadı.

Dudakları hiçbir uyarıda bulunmadan birbirine çarptı, dişler ve tırnaklardan oluşan, nefret dolu ve çaresiz bir öpücük. Thysandra'nın dili ağzına zorla girerken Naxi'nin zihni bomboştu, keşfetmekten ziyade talep ediyordu - savaşları pazarlığın izin verdiği tek şekilde, tüm kuralları ve vaatleri ortadan kaldırarak devam etti. Anlamını yitirmemeli. Anlamını yitiremez. Bu dövüş kan ve çilek tadındaydı, günah gibi hissettiriyordu ve

Naxi ayak parmaklarının ucuna kalktı ve kendine başka bir düşünceye izin vermeden parmaklarını koyu renkli, altın benekli saçlarında dolaştırdı.

Thysandra öpücüğünü derinleştirirken karşılık olarak bir hırıltı aldı.

Cehennemin tatlı alevleri, bu şekilde tutulmak bir *kurtuluşt*u - kızgın, öfkeli ama *korkusuzca*, etrafında dolaşmak yerine onu yerinde sabitleyen bir öpücük. Hiç kimse ona bu şekilde dokunmamıştı. *O da* kimseye bu şekilde dokunmamıştı, her zaman korkutmamak için çok meşguldü, zevkini neredeyse özür dileyerek alıyordu ...

Artık özür dilemeye gerek yoktu.

Sadece öpüşmek ve hayata tutunmak vardı.

O koyu renkli fae buklelerini bıraktı. Thysandra vahşi bir vahşilikle ağzını yağmalarken, Thysandra'nın dudaklarını sırayla ısırırken ve inilti üstüne inilti yutarken parmaklarını aşağı doğru izledi - güçlü omuzlarda, kanatların derimsi başlangıcında yolunu buldu. Ve aşağıya, o gururlu, düz omurga boyunca ve-

Thysandra daha aşağılara inemedi, nefes nefese kalarak oradan ayrıldı.

Naxi kendini yaralı bir hayvanın gözlerine bakarken buldu - fae'nin yüzü öfkeyle bükülmüş, dudakları şişmiş, ağzının vahşi kırmızılığı teninin umber rengine karşı bir yarık açmıştı. İfadesinde bir boşluk ve aynı zamanda bir vahşet vardı, avcılar tarafından tuzağa düşürülmüş bir yırtıcının bakışı.

Elleri hâlâ Naxi'nin belini pençeliyordu.

"Sen..." diye başladı Thysandra, sonra duraksadı, gözleri kendi suçlarının kanıtları üzerinde gezindi. Lanet olsun. Sen...'

Naxi refleks olarak 'Beni suçlama,' diye nefes aldı. *Kurallar*, zihninin arkasında bir şey fısıldadı. *Arkadaşlar. Ölmek*. Onları kaderlerine terk ediyordu, tıpkı iblislerin yaptığı gibi, tıpkı bir daha asla yapmayacağına söz verdiği gibi - ama ateşli gözler onu izliyordu, aynı anda hem istekli hem de iğrençti ve yine de bir korku kırıntısı yakalayamadı. "Bunu ben başlatmadım!

Thysandra ürpertici bir nefes aldı ama cevap vermedi, inkâr etmeye bile kalkışmadı.

Naxi bunun bir son olması gerektiğini biliyordu. Burada oyalanmak çok pervasızcaydı. Savaş alanında ona ihtiyaç vardı, yalnız bırakmak için pazarlık etmediği rakipleriyle savaşıyordu; tanrılar öldürmesi için geriye bir sürü fae kaldığını biliyordu. Ama aynı lanet savaş alanında hiç kimse ona güvenmeyecek, onu kontrol altında tutulması gereken bir canavardan fazlası olarak görmeyecekti... ve bu mucizevi yaratık bunu yapabilirdi.

Eğer şimdi giderse, Thysandra'yı bir daha asla göremeyecekti.

Özgürlük için tek bir şans. Kurtuluş için tek bir şans ve bunu doğru yapmak zorundaydı.

"Yani?" Sesi kulağına bir yabancınkı gibi geliyordu, çok kısık ve çok tizdi. "Görevinden vazgeçmek nasıl bir şey?

"Bunu yapmamalıyım! Bu sözler bir dua, ezberlenmiş bir atasözü gibi nefes nefese söyleniyordu - anlamını yitirene kadar tekrar tekrar söyleniyordu. "Siktir. *Lanet olsun*. Anne bana bir daha asla güvenmeyecek. Eğer öğrenirse-

Lanet olası annenin ve onun acınası fikirlerinin canı cehenneme. "Şimdi sana güveniyor mu?

"Tabii ki öyle! Thysandra kelimeleri tükürürken çenesi gerildi ama elleri olduğu yerde kaldı, tırnakları Naxi'nin yazlık elbisesinin ketenini kazıyordu. 'Başka herkese güvendiğinden daha fazla! Ona asla ihanet etmey biliyor. Ölmeyi tercih edeceğimi biliyor-'

"Demek öyle," diye araya girdi Naxi, gözlerini meydan okur gibi kısarak. Bu oyuna alışmaya başlamıştı. 'Bu yüzden mi artık sana karşı nazik olmaya gerek görmüyor? Sana kraliyet ayaklarının altındaki halı gibi davransa bile yine de hanımefendinin emirlerini yerine getireceğin için mi?

Bu kez bir nefesin anlamlı tıslamasından başka bir yanıt alamadı.

"Haklıydım, değil mi? Sonunda yeniden ayakları yere basıyordu. Bu onun en iyi işti, sırları ortaya çıkarmak, itirafları ikna etmek - sevgisiz yaratıklar bile zaman zaman çekici olmak isterdi ve ölü tanrılar, bu hırpalanmış kalbi Anne'nin kan lekeli pençelerinden kurtarmak istiyorsa çok ama *çok* çekici olması gerektiğini biliyordu. "Sevgili oğlu doğduğunda senden bıktı, değil mi? İlgisi için daha parlak bir hedef buldu. Ve sen bunu kabul etmesen bile-'

"Keşke," diye tersledi Thysandra, "konuşmayı kessen.

Kendini durduramadan kelimeler ağzından çıkmıştı. "Artık beni nasıl susturacağını biliyorsun, değil mi?

"Bu bir hataydı. Sonunda Thysandra'nın elleri onun belini bıraktı ve öğle güneşinin altında bile geride bıraktıkları ten soğuk ve yalnız hissettirdi. "Geri dönmeliydim. Yıllar önce geri dönmeliydim, lanet olsun sana! Yapacak işlerim var. Eğer dönmezsem ve bu savaşı kaybedersek, hayatımın geri kalanında kendimden nefret edeceğim.

Ah, *bu* Naxi'nin bildiği bir duyguydu... çürüyen, iltihaplanan pişmanlık. Daha iyi olabileceği tüm anların her zaman mevcut olan farkındalığı

daha iyi seçimler yaptı. Dost, düşman ya da yeni saplantısı olsun hiç kimse için bunu dilememeliydi - ama o bir iblisti, bencil ve güvenilmezdi ve karşısında en kanlı, en asi halinde bile ondan kaçmayacak biri duruyordu. Thysandra ondan nefret edebilir, belki ona direnebilir, damarlarındaki iblis kanından başka hiçbir neden yokken onu öldürmeye çalışabilirdi... ama yine de gözlerini kaçırmadı.

Başka ne seçeneği vardı ki?

Bir kez olsun canavar gibi hissetmemek için canavar olması gerekiyorsa... bu bir soru muydu?

'Demek yine orduna katılacaksın,' diye mırıldandı. Zayıf noktalar. Eski acılar. Doğrudan kalbe nişan almak için bir hançere ihtiyacı yoktu. 'Peki sonra ne yapacaksın? Her zamanki gibi görmezden mi gelineceksin? Sen bu savaşı kazandıktan sonra diğerlerinin savaş kahramanı olarak övülmesini mi izleyeceksin?

Thysandra gözlerini kaçırmadan, "Önemli değil," diye mırıldandı. "Geri dönmem gerekiyor.

"Evet," diye mırıldandı Naxi. "Biliyorum. Ben de öyle yapmalıyım. İkisi de kımıldamadı.

"Kuralların olduğunu söylemiştin," diye ekledi Thysandra ve bu neredeyse bir yalvarış gibiydi. *Benden daha güçlü ol. Yapamadığım zaman beni durdur.* "O zaman senin için çok mu önemsizler?

"Ah, ama belki de," dedi Naxi, yavaşça, dikkatlice, kelimelerin tadına bakarak, "benim için o kadar çok şey ifade ediyorsun?

Bir alay. "Beni tanımıyorsun.

Bu doğrudu.

Yalan gibi geldi.

Şimdi akıllıca ve empatik bir şeyler söylemeli. *Bu konuşmanın her anında kalbini okuyordum. Umutlarını ve hayallerini biliyorum. Geceleri neden ağlayarak uyuduğunu biliyorum. Seni Anne'den daha iyi tanıyorum, sözde müttefiklerinin seni tanıdığından daha iyi tanıyorum. Seni o piçlerin yapabileceğinden daha fazla mutlu edebileceğimi göremiyor musun?*

Ama dudaklarından beceriksizce ve acemice dökülen sözcükler, "Yine de seni tanımalıydım," oldu.

Ve Thysandra'nın kalbi küt atmaya başladı.

İsimsiz Thysandra. Thysandra the Unremarkable - ölümcül bir zehrin panzehiri gibi aralarında asılı duruyordu. O karanlık fae gözleri kocaman açılmıştı, parıldayan ile ani bir kırılganlık ile sol iblis büyü

İki yüklü kalp atışı boyunca gereksizdi; şişmiş dudaklar ses çıkarmadan seğiriyor, söylenemeyen için kelimeler bulmaya çalışıyordu.

Belki de bir kez olsun söylenmesi gereken doğru şey buydu. Belki de son darbeyi vurmanın zamanı gelmişti.

"Peki," dedi Naxi ve sanki kendini bırakıyormuş, nereye ineceğini bilmeden bir ağaçtan atlıyormuş gibi hissetti, "konuşmama izin verecek misin?"

En azından bu sefer öpücüğün geldiğini gördü.

Aç ağızlarının çarpışması bir kaçınılmazlık gibiydi - boşluğun içinde asırlarca süzüldükten sonra çarpışan yıldızlar gibi. Thysandra'nın tadı savaş ve çaresizlik gibiydi, dili vahşi, karşı konulmaz bir şeydi. Kaybedecek hiçbir şeyi, kazanacak savaşı ya da ihanet edecek kraliçesi kalmamış gibi öpüyordu ve Naxi buna boyun eğmekten başka bir şey yapamıyordu - sanki dünyada şu anda ona ihtiyaç duyulduğu kadar ihtiyaç duyulan hiçbir şey ve hiç kimse yokmuş gibi, *acilen*, böyle öpülmesine izin vermek.

"Sanırım," diye nefese kaldı, "bu bir hayır mı?" "Kapa çeneni," - kelime dudaklarında bir küfür gibi hırladı - "*yukarı*. Ağızları tekrar birbirine karıştı.

Neredeyse çok fazlaydı ama yine de yeterli değildi. Gönülsüzce bırakmak bir şey yoktu; insan özgürlüğün tek bir yudumunu bile tadamadan geri kalanını es geçiyordu ve Naxi *hepsini* silip süpürmek, kendini tutmaya gerek duymadan bu sarhoş edici yoklukta yuvarlanmak istiyordu. Kendine yeniden düşünmek için zaman tanımadı. Parmaklarını ince boynunun ense kısmına geçirip dudaklarını birbirine daha da yaklaştıırken Thysandra'nın ne düşüneceğini, ne söyleyeceğini merak etmesine izin vermedi.

Hırıltılı bir inilti onun ödülüydü.

Daha fazla. *Daha fazla*. Tırnaklarını o bükülmez fae omurgasında gezdirirken, karşılaştığı kanatların kenarlarını okşarken sanki uzuvları başka birine aitmiş gibi hareket etti. Dilleri sessiz savaşlarını sürdürürken ellerini tekrar yukarı kaldırdı, yara izlerinin ve kasların hatlarını açgözlü bir yoğunlukla keşfetti, ta ki artık kendini tutamayıp sonunda Thysandra'nın göğsünün esnek kabarıklığını avuçlayana ve başparmakları pürüzsüz kırmızı kumaşın altında sert bir meme ucu bulana kadar.

Thysandra alçak bir zevk hırıltısı çıkardı.

Onunla birlikte... bir *şaşkınlık* titreşimi geldi.

Naxi'nin zihninin son mantıklı köşesi, daha önce bir kez kıpırdanmış olan bir *şaşkınlık* anının farkına vardı; Naxi'nin parmakları kanatlarının üzerindeyken de aynı şeyi hissetmişti. Sanki- Kahretsin, sanki *zevk* kavramı onun için yeniydi?

Daha doğrusu, belki de birilerinin bunu önemseydiği fikri?

Düşünecek zaman yok. Duracak zaman yoktu. Naxi empati kurma konusunda kötüydü ama zevk alabiliyordu - belki de bencil nedenlerle, Thysandra'nın kendisiyle kalmasını sağlamak gibi tek bir amaç uğruna, ama neden ve niçinler kimin umurundaydı ki? Öpüşmelerini kesti. Küçük gagalarını ince boynunda gezdirmeye, derisini ısırmaya, bölgesini işaretlemeye başladı. Naxi'nin ağzı boğazının nabzına kapandığında Thysandra küçük bir inilti çıkardı... ve yine de, şehvetin bulanıklığı içinde, Naxi diğer çingiraklı kalpte arzudan başka bir şey algılayamadı, onunkiyile buluşmak için susuzluktan başka bir şey.

Kendi gücüne eşdeğer bir güç bulmanın - lanet kurallardan, her hareketini kısıtlayan bağlardan kurtulmanın ve karşılığında *cesaret* almanın bu kadar özgürleştirici olacağını kim düşünebilirdi?

Pürüzsüz bir omuza, köprücük kemiğinin keskin kenarına doğru öpücükler kondurdu ve karşılık olarak aldığı titreme ve solukların tadını çıkardı. Bir yerde çok uzun süre kalmak israf gibi görünüyordu, bu yüzden devam etti, dudaklarını Thysandra'nın sol göğsünün ilk kıvrımının üzerinde gezdirdi, aynı anda başparmaklarıyla çakıllı meme uçlarını okşadı. Thysandra bir iniltiyle başını geriye attı ve Naxi'nin kırılğan kendine hakimiyetinin son parçasını da paramparça eden şey bu sözsüz davet, içindeki merak ve cüretti.

Eğer bu bir teslimiyetse, savaş ganimetlerini nasıl talep edemezdi?

Tek bir sert çekişle kırmızı cüppeyi ortadan yırttı ve dolgun, koyu renk göğüslerini güneş ışığına çıkardı. Thysandra'nın saçları savrulmuş, göğsü şok ve arzuyla kabarmış bir halde orada durduğunu görmek ciğerlerindeki havayı çekip almaya yetti; Naxi başını eğip koyu pembe bir meme ucunu ağzına götürürken nefes almak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Tuz, ter ve uyarılma tadı vardı.

Sertçe emdi.

Thysandra'nın çılgılığı Naxi'nin hissettiği mutluluğu yansıtıyordu.

Ve kahretsin, belki de sadece zevk ve anlık tatminler için yaşayan bir canavardı, çünkü şimdi dudakları sıcak tenindeyken ve dişleri pembe tomurcuğa sataşırken içinde kural veya mantıktan eser kalmamıştı. Dünyası sadece onların bedenlerine, hissettiklerine ve hissettirdiklerine daralmıştı. Kabaca yaladı ve Thysandra'nın çılgılığını duymaktan çok hissetti. Tekrar emdi ve Thysandra'nın dizlerinin kendi dizleri gibi titrediğini hissetti. Keskin dişleriyle hafifçe ısırıldı ve ardından gelen yakıcı arzu patlamasını, daha fazlasına, daha *iyisine* duyulan ihtiyacı fark etti.

Ve hala, korku yok.

Daha şiddetli ısırdı.

Thysandra coşku dolu bir hıçkırıkla Naxi'nin içine doğru eğildi. Thysandra'nın acı dolu solukları Naxi'nin kulaklarındaki telaşla karıştı, devam etmesi için yalvardı, daha fazlası için yalvardı ve Naxi kanın tadını alana kadar emdi, yaladı ve ısırdı, ta ki Thysandra'nın bacakları bükülene ve sonunda dizlerinin üzerine çöküp elleriyle kuru toprağı tutana kadar.

Ancak o zaman Naxi onu sırt üstü yatırdı.

Yüzyıllar boyunca yüzlerce savaşçıyı dize getirmişti ama hiçbir zafer bu kadar enfes olmamıştı - Thysandra tüm lezzetli ihtişamıyla önünde uzanıyordu, elbisesi yırtılmıştı, gözleri zevkin baş döndürücü şokuyla sersemlemişti. Arzu, kalçalarının arasında bir nabız gibi atıyordu ve Naxi'nin bedeni buna hevesle karşılık verdi; hisler, onları birbirinden zar zor ayırana kadar birbirine karıştı.

Belli belirsiz, çok derine battığının farkındaydı.

Bir daha geri alamayacağı bir çizgiyi geçmek gibi hissetti. Bir daha asla kaybetmeye dayanamayacağı bir şeyi almak gibi. Kaybetmenin ne kadar acı verebileceğini bilmeden önce evinin hissettirdiği gibi - ama o zaman, evini kaybetmek kendi hatasıydı ve bu tarihin tekerrür etmesine izin vermeyecekti

...

Eğer bu kadar iyi oynarsa, canı
yanmazdı. Eğer batırırsa ...

Evet. *O yapmazdı.*

Hepsi kadardı, değil mi?

Çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöküp yırtık kırmızı elbisesini kenara çekerek başını eğdiğinde tahrik kanı içinde sıcak bir şekilde zonkluyordu. Naxi göğüslerinin, kaburgalarının, yumuşak karnının ve altındaki sert kasların vadisinde bir çizgi yaladığında Thysandra bir miyavlamayı bastırdı ... Sonunda, elbisenin altındaki güçlü vücudun son sırlarını örttüğü yerde yarattığı yırtığın sonuna ulaştı. Daha fazla yırtmak yerine, parmaklarını kırmızı eteğin altından kaydırıp ve gergin bir incik, diz, uyluk boyunca ilerledi, savaşçının kasları araştıran parmaklarının altında gergindi.

Thysandra inledi ve emir almış gibi bacaklarını daha geniş açtı.

Oh, evet. Naxi bu oyunu iyi oynuyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı başını kaldırarak. Thysandra'nın gözleri donuklaşmıştı, tüm ihtiyatı gitmişti, gözlerindeki ihtiyaç, damarlarında hâlâ dolaşan şehvet dolu nefret kadar bağımlılık yapıcıydı. "Devam etmemi ister misin?"

Tıslayan bir lanet. "Başladığın işi bitirmeni istiyorum, lanet olası.

"Mm. Naxi tekrar kalçasını okşadı, sonra son bir santim daha yukarı doğru ilerledi ve ilk keşif parmağını ince keten iç çamaşırının üzerinde gezdirdi. Islanmış kumaş, altındaki ıslaklığı gizlemek için hiçbir şey yapmadı. "Hâlâ kendine bunu başlatanın *ben* olduğumu mu söylüyorsun?"

Thysandra boğuk bir ses çıkardı. "Ben yapmadım..."

"Hayır mı? Naxi parmağını kumaştaki yarık boyunca gezdirirken mırıldandı. Thysandra ürperdi, kalçaları çimenlerin üzerinde sarsıldı, nefes nefese dudaklarını araladı. 'Beni savaş alanından kovaladıktan sonra bile peşimden koşmadın mı? Ben sana elimi bile sürmeden beni öpmeye başlamadın mı?'

'Kastetmedim... Bekleliyordum...' Naxi okşamasını tekrarlarlarken güçsüz, hıçkırık benzeri bir nefes kaçtı. "Oh, seni *öldüreceğim*."

"Bunun için biraz sabırlı olman gerekecek, sevgilim," dedi Naxi kendini beğenmiş bir tavırla, başını eğerek. "Hatırlarsanız bir pazarlık yapmıştınız. O yüzden aradaki saatleri biraz daha keyifli bir şekilde geçirmenin sakıncası yoksa..."

Thysandra'nın cevabı yarı inilti, yarı lanetti. Naxi kıkırdarak dikkatini parmaklarının altındaki ince keten parçasına geri verdi ve bozulmamış beyaz kumaşı dikkatle pürüzsüz koyu teninden sıyırdı. Altından parıldayan dudaklar çıktı, koyu renk bukleler altın rengine boyanmıştı. Her zamankinden daha nazik bir şekilde, sağ elinin parmaklarıyla bu mahrem kıvrımları ayırdı ve aradaki savunmasız pembe eti inceledi.

"Sanırım," diye mırıldandı, "o lanetli sarayınızda kimse size ne kadar güzel olduğunuzu söylemedi?"

Thysandra'nın nefesi kesildi. Naxi itirazları, tartışmaları beklemeden eğildi ve dudaklarını o tatlı sıcaklığa bastırarak kan, ter ve saf ihtiyacın misk kokusunu içine çekti. Tanrılar, ama *buna* sahip olmak varken, şeytani kalbinin ondan esirgediği her şeye tatlı ve düşünmeden teslim olmak varken prensiplerin ne anlamı vardı?

Dilini o davetkâr yarığın uzunluğuna doğru çekerek çılgınlığın tadını çıkardı.

Thysandra'nın nefesi daha fazlası için bir yalvarış gibiydi ve güçlü kalçaları Naxi'nin omuzlarını sıkıca kavradı. Naxi yine yukarı doğru yaladı, şimdi daha yavaşça, zaferin tadını çıkararak, yumuşak eti emerek ve kemirerek. Ancak Thysandra'nın vücudu titremeye başladığında o kışkırtıcı sıcaklıktan uzaklaştı; kulaklarına hücum eden kan, fae'nin dudaklarından kaçan protesto iniltisini neredeyse bastırıyordu.

"Çok sabırsızsın," mırıldandı, kurt gibi sırtmasını engelleyemedi. Kendi vücudu serbest kalmak, terk edilmek ve unutulmak için can atıyordu ama burası hâlâ bir savaş alanıydı ve bu yadsınamaz gerçeği gözden kaçırırsa lanetlenirdi. Dudaklarındaki tuzlu balı yaladı ve ekledi: "Unuttuysan söyleyeyim, daha on bir buçuk saatimiz var."

'Umarım *on bir* harcayacağımı düşünmüyorsunuzdur-'

"Kimse *israftan* söz etmedi," dedi Naxi kendini beğenmiş bir tavırla, Thysandra'nın kalbinin çırpınışlarından mükemmel ritmi bularak zonklayan çekirdeği okşamaya devam ederek. 'Seni aklıma gelen her şekilde ve tercihen birkaç şekilde daha delirtmek benim en asil ve zorunlu hedefim olacak. İkimiz için de çok faydalı bir öğrenme deneyimi, öyle değil mi?

Thysandra dirsekleri üzerinde doğruldu, Naxi tek bir parmağını amının titreşen sıcaklığına sokarken nefesi hızlandı. "Lanet olsun. Sen... sen hâlâ beni yenmeye çalışıyorsun."

"Anlamaya başlıyorsun."

"Ve sonra - oh, *tanrılar* - sonra ne yapacağımı düşünüyorsun? Naxi işaret parmağını daha derinlere kaydırıp etin ve kasların dokunuşlarıyla nasıl titrediğini ve seğirdiğini keşfederken o derin fae sesi giderek daha da tizleşti. "On bir saat içinde kendimi ayaklarının dibine atıp seni bir daha asla incitmeyeceğime söz mü vereyim?"

Neden, evet. Aynen öyle.

Naxi bunun yerine ona sırtarak, "Ayaklarımın dibinde diz çöküyorsan," dedi, "enerjini harcaman için daha iyi yollar düşünebilirim."

Thysandra bir sarsıntıyla ayağa fırladı; çimenlerin üzerinde dizlerinin üzerine çökerken, bacakları, yaralı kanatları ve yırtık kırmızı kumaşıyla karmakarışık. Korkunç bir an için Naxi çok ileri gittiğinden, çok fazla meydan okuduğundan emindi... ama sonra Thysandra hırladı, onu başının arkasından yakaladı ve morartıcı bir öpücük için kendine çekti, sırayla onu yere bastırdı.

"Bu oyunu iki kişi oynayabilir, *iblis*."

Uyarı gerçekte, tehditkâr bir cazibesi vardı ve yine de Naxi o sersemlemiş fae kalbinde küçük bir kayma hissetti - gerginliğe yakın bir şey. Thysandra'nın güçlü elleri elbisesini tutup eteklerini kıvrırken de oradaydı. Fae kalçalarının arasına diz çöküp Naxi'nin iç çamaşırını ıslatan, narin dantelin kenarlarından görünen sarı bukleleri incelediğinde de oradaydı.

Tahmin etmek bir iblisin becerisiydi. "Daha önce hiç kadın bir sevgilin oldu mu?"

Thysandra başını kaldırdı, dudakları bir parça kıvrıldı. "Hiç ihtiyacım olmadı.

İlişkilerin geçici ittifaklar kurmanın, doğru saray mensuplarının dikkatini çekmenin ve reddettiklerinize doğru mesajları göndermenin bir başka yolu olduğu Kızıl Saray'da değil. Sahipleri onlardan istediklerinizi aldığı sürece hangi uzantılardan hoşlandığınız kimin umurundaydı?

Naxi gülümsedi ve uzanıp dantelli kumaşı göz temasını kesmeden kalçalarından sıyırdı. "O zaman daha da büyük bir öğrenme deneyimi.

Thysandra bir kahkaha attı. "Çünkü ideal uygulama nesnesi vazgeçilebilir, değil mi?

"İdeal uygulama nesnesi," diye karşılık verdi Naxi, onun ses tonunu taklit ederek, "İlanet gururunu unutacak kadar istediğin herhangi biridir. Beni kandırmaya çalışmayın.

O karanlık fae gözlerinin aşağıya, önünde uzanan kalçalara kayma şekli, iblis güçleri olmayan bir yaratığı bile kandıramazdı. Thysandra dudaklarını yaladı, neredeyse dalgın görünüyordu, sonra da, "Bu işi bitirdiğimizde seni yine de yok edeceğim," diye mırıldandı.

Naxi gözlerini devirdi, saçlarını tuttu ve başını aşağı çekti.

Çok az güce ihtiyaç vardı. Thysandra'nın dudaklarını bacaklarının arasındaki zonklayan noktaya yönlendirmek bir pusula iğnesini kuzeye doğru çekmek gibiydi - bu hareket onun sayesinde olduğu kadar ona rağmen de gerçekleşiyordu. Fae'nin ağzı hızlı, neredeyse dikkatsiz bir hareketle onun üzerine kapandı. Gözlerinin odağını kaybettiğini görmek, iradesi daha zayıf bir yaratığın olduğu yerde salınmasına neden olabilirdi.

Sertçe emdi.

Naxi iniltisini yuttu ve tırnaklarını yere geçirdi.

Thysandra'nın ritmi çoktan artmaya başlamıştı. *Hay sikeyim*. Şüphe ve merakın ince karıncalanmaları olmasa, çok daha belirgin merak ve *yenilik* olmasa, Naxi bunun bir ilk olduğunu bilemezdi, deneyimsiz eller ve dudaklar altında bir denek olduğunu fark edemezdi. Thysandra bir savaşçının içgüdüleriyle, test ederek ve alay ederek, hoşuna gitmeyen bir tepki aldığında yıldırım hızıyla dönerek zevkini buldu. Dili dans etti ve fiskeler vurdu, nazikçe, sonra daha sert, sonra tekrar nazikçe, ta ki Naxi homurdanmaktan kendini alamayana kadar. Buna karşılık Thysandra kalçalarını daha da genişletti ve dilini Naxi'nin girişindeki kaygan etin üzerinde döndürerek daha derine indirdi.

Naxi tekrar inledi.

Zaferdi. Kontrolü kaybetmekti. Bunu yaptığını bilmenin verdiği o lanet heyecan -o metanetli, mantıklı Thysandra bacaklarının arasında diz çökmüş, yüzyıllardır disiplinli yaşamı boyunca kendisinden bile sakladığı arzularına boyun eğiyordu- onu her şeyden daha sıkı, daha hızlı sarmıştı. Kendini o zeki ağza sürtmeye çalışırken kalçaları kıpırdadı ve işkencecisinin içinden geçen baş döndürücü, muzaffer ihtiyaç, zevkin kendisi kadar bağımlılık yapıcıydı.

Teslim mi oluyordu?

Ölü tanrılar ona yardım etsin, teslim oluyordu.

Thysandra'nın dili o en hassas noktanın üzerinde son bir kez döndükten sonra içine doğru bastırarak derinlemesine içti ve Naxi teslim oldu. Serbest bırakılma onu sarsarak zevki acının gezinen bir şeye, tanıdık ama bir o kadar da yeni bir şeye dönüştürdü ve Naxi bir ya da iki kalp atışı boyunca kendi duyuları ile iblis büyüğü arasındaki çizgilerin izini kaybetti. Thysandra'nın zafer sarhoşluğu kalbinin etrafını sarmıştı. Şehvet ve yakıcı ihtiyaç. Avını yakalamaya yakın bir avcının sert hırsı.

Korkma.

Naxi, o tek bir an içinde, şu imkansız rahatlamayla ağlayabilirdi

o.

Sonra, kendi mutluluğunun sisi içinde Thysandra'nın gözlerini yakaladı. hareketleri, yırtık kırmızı eteğinin altından süzülen kara parmakları. Göz açıp kapayınca kadar aklını başına topladı ve neredeyse burun buruna oturacakları şekilde çimenlerden kalktı.

Oh, hayır.

Hayır, hayır, hayır. Henüz yapılamadılar.

"Sakin buna cüret etme," diye ısırdı, panik sesini keskinleştirdi, kelimeler zar zor tanıdığı alçak bir hırıltıyla çıktı. Hâlâ anlatması gereken bir şey vardı. Davasını iblislerin iyi yaptığı tek şekilde savunmak için hâlâ on bir saati vardı. 'Beni o güzel yarığının tadından mahrum bırakamazsın, Sashka. Uzan.'

Thysandra , kuru otların üzerine diz çöktü. Dudakları zevkten parlıyordu ama gözleri yine delici bir keskinlikteydi. "Bana ne dedin sen?"

"*Uzan*," diye hırlayarak tekrarladı Naxi, "ve seni becermeme izin ver. Beni bekletirsen ben de *seni* bekletirim ve inan bana bundan hiç hoşlanmayacaksın.

"Bu bir su perisi ismi," diye ısrar etti Thysandra kısık sesle, itaatkâr bir şekilde çimlere gömülürken bile, şaşkınlık bir an için mücadeleyi ondan aldı. "Neden sen-

'Fae'ye geri dönmemi mi tercih edersin? Bacaklarını aç.'

Thysandra'nın boğazı düğümlendi ama o yontulmuş kalçalarını, kalçalarının yumuşak kıvrımını ve hâlâ şişmiş ve parıldayan amının dudaklarını ortaya çıkararak buna mecbur kaldı. Aç, açgözlü bir ihtiyaç görüntüsü. Her küçük ikramı ya da zevki reddederek geçirilmiş bir ömür - Naxi'nin çok ama çok kolay doldurabileceği bir boşluk.

Gözlerini kapat," dedi yumuşak bir sesle.

Thysandra'nın gözleri şokla irileşti, sonra neredeyse isteksizce kapandı. Omuzları bu küçük teslimiyetle gevşemedi ve elleri çimlerin üzerinde yumruk halinde kaldı.

"Sakin onları açmaya kalkma," diye uyardı Naxi, altındaki uzun bedenin üzerinde sürünürken sesi vaatlerle doluydu. Elini Thysandra'nın göğsüne götürdü, sonra meme ucunu çimdikleyerek keskin bir nefes almasını sağladı. Uzun, koyu renk kirpikleri dalgalandı ama fae gözlerini açmadı, harcadığı çabayla çenesi gerildi.

Naxi sol kanadının kenarına hafifçe dokunarak mırıldandı: "İşte böyle.

Thysandra ürpererek nefes verdi, pürüzsüz, koyu teninin altındaki zarif kasları gerilmişti. "Ama ben-

"Bu cümleyi gerçekten bitirmemeni öneririm, Sashka. Başını eğdi ve bir kaburga kemiğinin çıkıntısına hızlı bir öpücük kondurdu, ardından bir diğerini Thysandra'nın sağ omzuna fırçaladı. Diğer dişi şimdiden titremeye başlamıştı, nefesi kısa ve sert soluklarla geliyordu. "Uslu bir şey ol ve seni becermeme izin ver, belki bir saat dolmadan boşalmana bile izin verebilirim.

Thysandra çimenlere gömülürken boğazından küçük bir inilti kaçtı, uzuvları gevşeyip toprağa değdikçe titriyordu. Görünüşe göre daha fazla itiraz edemeyecek kadar kendinden geçmişti.

"Hızlı öğreniyorsun," diye nefes aldı Naxi, fae'nin sivri kulağını hafifçe ısırarak. "İlerlemeni görmek için sabırsızlanıyorum.

Başını daha aşağı eğdi ve diliyle Thysandra'nın meme uçlarından birinin etrafında dolaştı. Fae haykırmaya ona doğru eğildi ve bulabildiği her yüzeye sürtünmeye çalıştı. Naxi kolayca uzaklaştı. Kavurucu güneşin altında, bir

Kürek kemiklerinin arasından küçük bir ter damlası süzülüyordu - sıkı çalışma, savaşları kazanma.

Ama bunu kazanabilirdi. Sadece kafasını temiz tutarsa ...

Aşağı doğru inerek öptü, yaladı ve dişledi, iblis duyuları her titremeyi ve zevk sızısını, her ısınan parlamayı ve yumuşayan kası not aldı. Dilini Thysandra'nın göğüslerinin arasındaki oluğa daldırdı, sonra parmaklarını diğer dişinin karnında hafifçe gezdirdi. Bir uyluğun sert kıvrımını mıncıkladı, derimsi kanat yüzeyine yumuşak öpücükler kondurdu. Birkaç dakika içinde Thysandra'nın hareketleri vahşileşti ve odaksızlaştı, her santimi bir sonraki dokunuşun beklentisiyle titriyordu.

"Sabır," diye mırıldandı Naxi. 'Çılgılık atıp yalvarana kadar seni serbest bırakmayacağım, Sashka.

'Ben... Ben...' Kelimeler odaklanamadan yuvarlandı. "Yapmayacağım...

Naxi kıkırdadı, kaslı bir uyluğun içini okşadı, yukarı, yukarı ve tekrar aşağı, iblis duyularının ipuçlarını takip ederek Thysandra'nın teninin altında dayanılmaz bir özlem yarattı. Parmak uçlarının bir kalçanın kabarıklığı, bir uyluğun kıvrımı, bir kalçanın sıkı kıvrımı üzerinde tüy gibi hafifçe süzülmesine izin verdi. Her dokunuşta, her inlemede Thysandra'nın titremesi daha da şiddetlendi. Ama dudakları birbirine sıkıca yapışmış halde kaldı ve gözleri hiç açılmadı.

"Seni becermemi ister misin? Naxi ellerini durdurarak tatlı bir şekilde önerdi. "Sadece sorman gerekiyor, biliyorsun.

Thysandra inledi, sonra Naxi kendini kalçalarının arasına yerleştirdiğinde nefessiz kalarak hareketsizleşti. Kör arzusu bir an için rahatladı - tamamen zamansızdı ama nereden bilebilirdi ki?

Naxi, başını saf tatlılığın çekirdeğine doğru eğerken, o zengin ve güçlü yatak partnerlerinden kaçının, siktikleri muhteşem vücut hakkında bir şeyler öğrenmeyi umursadığını merak etti.

Yine de, bir iblisin zevkini yenmek zordu... Keşiflerine devam etti, o nemli siyah ve altın rengi buklelerin gizlediği sırlara daha da yaklaştı, ama asla yeterince yaklaşmadı. Hassas noktaları, Thysandra'nın kıvrınmasına neden olan yerleri öğrendi. Gösteremeyecek kadar gururlu olduğu zamanlarda bile diğer dişinin içinde kızgın şehvet kıvılcımları çaktıran ısırılmaları ve fırçalamaları öğrendi. Parmaklarının her sıkışının ve tırnaklarının her sıyrılışının etkisini, bir düzine farklı enstrümanın sesini test eder gibi test etti, dokunuşlarını bir senfoni halinde kullanana kadar

iki el ve küçük zeki bir dilden oluşan koca bir orkestra.

Thysandra o sırada titriyordu, inlemeleri giderek hıçkırıklara yaklaşıyordu. Naxi parmak ucunu yarığının üzerinde gezdirmek için kaygan dudaklarını araladığında, Naxi'nin daha önce hiç duymadığı ve büyük olasılıkla Lyn'in sözlüklerinde de bulunmayan bir fae kelimesi olan yüksek sesle haykırdı.

Naxi geri çekilerek, "Sadece bana sor," diye tekrarladı.

Thysandra bir kelime daha boğuk boğuk söyledi, bu seferki kulağa daha da dostça gelmiyordu. Naxi güldü ve sonunda dudaklarını diğerinin kalçalarının arasına kaydırды, nazık öpücükler, dilinin tatlı turları. Çok geçmeden

Thysandra'nın kalçaları yukarı kalktı.

... Ve tam zamanında, Naxi geri çekildi.

"Hayır," diye bağırdı Thysandra, umutsuzca saçlarını tutarken kalçaları şiddetle sallanıyordu. Geri dön, lütfen! I-'

Naxi başını eğdi. "Tekrar söyler misin?"

"Ben... Ben..."

"Ya da biraz daha devam edebilirim," diye teklif etti Naxi masumca. 'Ama ben fark etmeden gizlice gelebileceğini düşünme. O nefret ettiğin iblis güçleri yoluna çıkıyor-'

"Cehenneme git," diye tükürdü Thysandra, yumrukları titrerken yüzü buruşmuştu. "*Lütfen*. Beni bir dakika daha böyle bırakırsan öleceğim - ben ...'

"Oh, yapmayacaksın. Naxi daha derine diz çökerek fae'nin kalçalarını biraz daha ayırdı. 'Yine de ölmüş olmayı dileyeceksin. Aç kapıyı.'

Thysandra yutkundu, kalçalarını daha geniş açarak kaygan amını ışığa maruz . Naxi bir an için manzarayı, iç dudakların pembe tonunu, çağıran girişi inceledi; başparmağını sırlıslık hatlarda gezdirdi ve iblis duyuları aracılığıyla yankılanan neredeyse acı verici zevk dalgasının tadını çıkardı. Başını kaldırdığında Thysandra nihayet gözlerini açmıştı, görüşü bulanıktı.

Yavaşça, çok yavaşça, Naxi iki parmağının ucunu o zonklayan sıcaklığın içine kaydırды. "Beni yenebilirsin," fısıldadı, "ama *bunu* asla yenemezsin.

Ve ileri atıldı.

Parmaklarının her seğirişinde mükemmel zamanlama, mükemmel kontrol gerektiren titiz bir görev olan maksimum serbest bırakma için bir bobin sarmak gibiydi. Thysandra, Naxi onu çalıştırırken ağıladı, hıçkırdı ve çırpındı, zevk o kadar yoğunlaştı ki artık haykıramadı ve sadece kıvrandı

doruk noktası gittikçe çimlerin üzerinde sersemlemiş ve çaresizdi. Bir fiske daha, bir çimdik daha, bir okşama daha...

Dalga kırıldı.

Fae boşalırken hıçkıra hıçkıra ağladı, spazmlar vücudunu salladı, Naxi onu serbest bırakması için ikna ederken tekrar tekrar sıktı. Sonunda sessizleştğinde, gözyaşları yanaklarında çizgiler oluşturmuştu. Yırtık kırmızı eteklerinin arasında, kalçaları yapışkan bir arzuyla kaplanmıştı; bir zamanlar kusursuz olan siyah saçları kumlu ve karmakarışık bir hal almış, siyah ve altın rengi teller sivri kulaklarının etrafında düğümlenmişti.

Naxi parmaklarını geri çekti ve Thysandra'nın buğulu gözleriyle karşılaştığında onları yalayarak temizledi. Artık kazanmıştı, değil mi? En azından bir çeşit sadakat kazanmış değil miydi? Ölümlü ya da ölümsüz, hiçbir ruhun bu seviyede bir deliliğe, insanın iliklerine kadar işleyen bir zevke günler sonra bile sırtını dönmesi mümkün değildi. Bu ...

"Kendini beğenmiş gibi bakma," diye homurdandı

Thysandra. "*İblis*. Oh, tatlı cehennem.

Endişelenmesi gerekirdi - bu fae gözlerindeki sersemletici mutluluğu kıran delici bakışa verilecek tek uygun tepki. Belki de hayal kırıklığı. Başarısızlık korkusu. Ama bunun yerine, göbeğinin hemen arkasındaki o sıkışma hissi sadece ...

Beklenti mi?

"Kendini beğenmiş mi?" dedi ve ağzının kenarları neredeyse *eğlenceye* benzeyen bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Ben mi?

'Sen...' Thysandra kendini dirilen bir ceset gibi çimenlerin üzerinden kaldırdı. "Bu dövüşü bitirdiğini sanıyorsun, değil mi?

Naxi'nin yanlış karar verdiğini anlaması için bir anı vardı.

Thysandra'nın Anne'nin dikkatini körü körüne bir görev ve hayranlıktan daha fazlasıyla çektiğini, sonsuz eğitim ve bağlılıktan daha fazlasıyla korkutucu bir savaşçı olduğunu anlamak için tek bir düşünce yeterliydi. Thysandra'nın en korkutucu silahının kullandığı bıçaklar ya da zahmetsizce yaptığı renk büyüsü olmadığı ortaya çıktı.

Daha ziyade...

Vahşi bir kararlılık, o kadar derin ve çelik gibiydi ki neredeyse dipsizdi.

Bir muharebeyi kazanmak size bu rakibe karşı savaşı kazandırmazdı. Sadece meydan okuyan kininin ateşine yeni bir yakıt ekliyordu ve şimdi sallanan dizlerinin üzerine gelmesini sağlayan, şehvetle parlayan gözlerini kısmasına ve 'Henüz işimiz bitmedi' diye tükürmesine neden *olan da bu* kindi.

Sonra nasırlı eller Naxi'nin omuzlarına kilitlendi ve ikisi de çimenlerin üzerine devrildi; dudaklar, parmaklar, göğüsler ve dişler şehvetle yeniden dolup taşı.

Güneş gökyüzünde süzülüyordu.

Bir an tepelerinde asılı kalarak sırtlarından ve alınlarından aşağı ter damlacıkları gönderdi; sanki bir sonraki anmış gibi, tepelerin bir parmak genişliğinde üzerinde durdu ve birkaç düzine metre ötede Son Savaş devam ederken gökyüzünü ateşe verdi.

Naxi'nin o dövüşü ya da en neden önemli olduğunu düşünecek aklı kalmamıştı. Onun yerine her zerresi kendini bu arzu düellosuna, çıplak tenin çıplak çarpışmasına, kendi adının sesini bile unutana kadar tekrar tekrar boşalmasına neden olan tükenmekte olan irade savaşına adanmıştı. Şimdi kuru çimenlerin üzerinde yan yana uzanmış, gökyüzünün önce altın rengine, sonra somon pembesine, sonra da parlak kıızıla dönüşmesini izliyorlardı.

Onun yanında Thysandra sessizdi. Yine de birinin zevkinin her sesini bildiğinizde sessizlik kulağa çok farklı geliyordu.

Naxi sonunda, "Hızlı öğreniyorsun Sashka," diye mırıldandı ve Thysandra'nın kıkırdaması kulağa hoş bir şekilde farklı geldi - bitkin ve neredeyse *memnun*.

"Neden *Sashka*?"

"Ah. Naxi bir kahkaha attı ve ağrıyan karnı itiraz edince yüzünü buruşturdu. Gerçekten de *her* yeri ağrıyordu. 'Parmaklarım amının üç boğum derinliğindeyken sana tam adınla seslenmek saçma geldi. Fae lakaplarının nasıl kullanıldığına dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim su perisi gelenekleri.

Thysandra onun yanında homurdandı - garip bir şekilde huzurlu bir homurtu, neredeyse

Sevimli. "Anaxia bir su perisi ismi değil . "Hayır,"

diye itiraf etti Naxi. "Babam koymuş adımlı.

"Peki annen sana ne isim verdi?"

Naxi başını ya da omuzlarını güvenli, rahat topraktan kaldırmadan omuz silkti. "Onun en sevdiği hata.

Thysandra bir kahkaha attı ve Naxi bir an için Mirova'nın güneşli ormanlarına, olgun meyve kokularının ve parlak çiçeklerin arasına geri döndü

renk renk çiçekler, periler adalarının ebedi yazına geri döndü. Göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Uykuya dalmanın sırası değildi, diye hatırlatmaya çalıştı kendine, çelik çığlıkları ve ölmekte olan sesler hâlâ *bu* kadar yakındayken olmazdı... Ama *bu* savaşı kaybetmemişti. Thysandra hâlâ buradaydı. Thysandra ondan nefret ediyor gibi görünmüyordu, Anne'ye geri dönecek gibi görünmüyordu, dönebilecek olsa bile, dönmesi gerekse bile ...

"Babam bana Naxi derdi," diye mırıldandı yorgunluğunun sersemletici ağırlığıyla. "Herkes öyle der, gerçekten.

"Yakın zamana kadar," dedi Thysandra kuru bir sesle, "herkes bana Thysandra derdi.

Naxi gülümsedi ve tembel gözlerinden birini açarak gün batımının kızıl ateşinin tepelerin üzerinde parlamışını izledi. "Yakın zamana kadar.

İkisi de yine sessizdi, ateşkes gibi bir sessizlik. Naxi'nin düşünceleri gittikçe yavaşlayan daireler çiziyordu. Savaş... ama vücudu çok ağırdı, zihni çok sisliydi... ve yakında uyanacaktı...

Sonra bir sarsıntıyla uyandı ve gökyüzü kapkara kesilmişti.

Işıltılı galaksiler gökyüzüne yayılmıştı ve dolunay tepelerin üzerinden yeni görünmüş, dünyayı gümüş bir ışıkla örtmüştü. Naxi gözlerini kırptırdı ve onu bu kadar ani uyandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Ne acınası bir gürültüye dönüşen savaş alanının gürültüsü, ne de yakındaki deniz sayesinde hâlâ ılıman olan hava sıcaklığı. Aksine-

Dondu kaldı, zihni aniden yeniden berraklaştı.

Bir hançer.

Boğazına dayanmış bir hançer vardı.

Çok tanıdık bir silah, kısa bir süre önce kullandığı bir silah - hafızası, yarı hatırlanan bir kâbus gibi yavaşça geri döndü. Ama şu anda bıçak başka parmaklar tarafından tutuluyordu. Koyu renkli ve nasırlı parmaklar, en ufak bir sarsıntı ya da titreme olmaksızın keskin kenarı Naxi'nin hassas teninde tutuyordu...

Parmaklar bir ele bağlıydı. El de bir bileğe bağlıydı. Ve bu bileğin iç kısmında, gümüşü ay ışığında hiçbir elmas pazarlık izi görünmüyordu.

Bu da demek oluyor ki-

"On iki saatiniz doldu," dedi Thysandra'nın soğuk sesi. 'Oyun zamanı sona erdi.

Bölüm 4

Bu an daha iyi hissettirmeliydi.

Buraya gelebilmek için aylarca, *yıllarca* çalışmıştı; bıçağı bir iblisin boğazına dayanmıştı ve zafer o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu. Tanrılar aşkına, eğitim alanlarındaki her yorucu seanstan sonra hayalini kurduğu zafer bu değil miydi? Kendisini kum zeminden defalarca çekip çıkarmasını sağlayan, dişlerini gıcırdatmasını ve Anne yanından geçip gitmeye devam etse bile askerlik yapmasını sağlayan ihtimal bu değil miydi?

Şimdi boğazına kadar safra göndermekle tehdit eden acı nefret... bu gece burada işi yoktu.

Hiç iş yok.

"Kıpırdama," diye sertçe devam etti, içini kemiren huzursuzluk hissini sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Sakın üzerimde büyü yapmaya kalkma. Hissetmemem gereken en ufak bir duyguyu bile hissettiğim anda...'

Tereddüt etti, dişlerini sıktı, bıçağının altındaki bedenin inceliğini ve yumuşaklığını fark etmemeye çalıştı. Belki *de* bu zaten iblis büyüsyüdü,

Mide bulandırıcı bir şekilde bağırsaklarında çalkalanıyor?

Ama hayır, Naxi - Anaxia - uyanmadan önce de aynı şeyi hissetmişti, pazarlık işareti ortadan kaybolduktan sonraki o dolambaçlı kararsızlık dakikalarında. Geçici aptallık, diye kendine bir kez daha hatırlattı. Bunu enine boyuna düşünmüştü, lanet olsun. Artık kontrol ondaydı. Bu istenmeyen yeni duygular, bu anlamsız dikkat dağınıklıkları yakında kaybolacak ve zafer tamamen onun olacaktı.

Seninle gurur duyuyoruz, Thysandra ...

'Herhangi bir büyü kullandığın anda,' diye tekrarladı, şimdi biraz daha inançlı bir şekilde, 'öldün ve gittin. Anlıyor musun?

Küçük bir duraklama.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Naxi - hayır, *Anaxia* - ve çimenlerde hareketsiz yatarken sesi çok kısıktı, "bilmiyorum.

Tanrı aşkına. Thysandra hançerini sıkıca kavradı ve buz gibi bir kızgınlık hedefledi ama en iyi ihtimalle yorgun bir surat ifadesi elde etti. "Yenilginin neresi senin için belirsiz?

"Oh, yenilgi yeterince açık, teşekkürler. Thysandra'nın kalbinin sıkışmasına neden olan neşesiz bir kıkırdama - daha önceki kahkaha seslerine, neşenin ve güneş ışığının o parlak, altın seslerine çok yakın ve yine de acı verici bir şekilde uzak. 'Beni uyandırma zahmetine neden girdiğini merak ediyorum. Ben uyurken boğazımı kesmen gerekmez miydi?

Yapmalıydı.

Oh, tanrılar merhamet etsin, .

"Fikrini değiştirip teslim olman için sana bir şans vermek istedim," zorladı ve hançeri söylediği her kelimeyle parmaklarında daha da ağırlaşıyor gibiydi. "Sana bu küçük iyiliği yapabileceğimi düşündüm.

Naxi'nin kıkırdaması bir an için çok geç, çok boş ve çok inançsızlık dolu geldi. "Bir iyilik mi? Senin o Yüce Leydine boyun eğmek zorunda kalmak ve büyümü benden almasına izin vermek - sen buna *iyilik* mi diyorsun?

"En azından *ölmüyor*," diye tersledi Thysandra. Umurunda değildi, diye tekrarladı kendi kendine. Her şey onun için eşitti. Eğer rakibi reddederse, sonuç ölüm olacaktı - *umurunda* bile değildi.

Ancak Naxi omuz silkip kasvetli bir şekilde, "Sana en başından beri yapmayacağımı söylemiştim," dediğinde kalbi göğsünde iki santim çöktü.

"Ama *neden*?" Sesindeki çaresizliğe lanet olsun. *Sen bir iblissin*, diye bağırmak istedi. *Tanrı'nın cezası asi müttetiklerini zaten sevmiyorsun. Nasıl*

Onları bırakıp benimle gelmek ne zor olabilir ki? 'Alternatifi kelleni kaybetmekse neden kaybeden tarafta yer alasın ki?

Naxi yine bir an sessiz kaldı, Thysandra'nın onun hiç cevap vermeyeceğini düşünmesine yetecek kadar uzun bir süre. Ama sonunda konuştuğunda sesinde ne bir tereddüt ne de en ufak bir duygu titremesi vardı.

"Mirova adasını duydunuz mu?

İsim bir şeyler çağırırdı. 'Orada bir savaş oldu, değil mi? Bazı-'

"Bir *savaş* mı?" diye tekrarlardı Naxi, kelimeleri tükürerek söylerken neredeyse kendi savunmasız boğazını Thysandra'nın kılıcına bastıracaktı. Mavi gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Senin şu annenin *savaş* dediği şey bu mu - dört yüz savunmasız periyi bir kılıçta şişlemek ve ağaçlarını yakmak?

Tüm iyi niyetine rağmen omurgasından bir ürperti geçti. "Periler.

"Evet, Sashka, *periler*.

"Senin... senin ailen?

"Hepsi. Naxi tekrar çimlere gömüldü, ağır ağır nefes alıyordu, solgun teni ay ışığında neredeyse gümüş rengini almıştı. 'Bir mesaj göndermek dışında hiçbir sebepleri yoktu - ne savaşla, ne İttifak'la, ne de herhangi bir isyanla hiçbir ilgileri yoktu. Onlar savaşçı değildi. Onlar sadece... onlar sadece şarkılarını söylediler ve çiçeklerini yetiştirdiler ve o da onları *öldürdü*.

Sikeyim.

Buna inanmak istemiyordu. Sebepsiz katliam *başkalarının*, imparatorluğun düşmanlarının, kendisinin savaştığı insanların yaptığı bir şeydi - bunların hepsi yine iblis yalanları olsaydı, zihnini düğümleyecek başka bir oyun olsaydı çok daha kolay olurdu. Mirova'nın mahvolmuş olması ve Naxi'nin ...

Naxi'nin bu savaş konusunda bu kadar şeytani davranmasının bir nedeni olmalıydı.

"Bu... bu bir hata olabilir mi?" diye sorduğunu duydu, sesi zayıftı.

Naxi alay etti. "Daha iyisini yapabilirsin.

Yapabilirdi. Oh, kahretsin - yapmalıydı. Muhtemelen halkı arasında bunu yapabilecek kişiler vardı, onun hırslarını paylaşan ama vicdanını paylaşmayan kişiler - sonuç olduğu sürece yöntemleri umursamayan kişiler

onların hoşuna gidiyordu. Thysandra onlar gibi değildi, bundan emindi.
... ama onların yanında savaştığını inkar edemezdi.

Yutkundu. "Çok özür dilerim.

"Evet," dedi Naxi acımasızca. "Ben de öyle.

Kelimeler ağır imalarla doluydu. Küçük tehdit saatler önce ne demişti?
Kaçıyoruz ve eylemlerimizin sonuçlarından kaçınıyoruz ...

Bunu sormamalıydı. Bu lanetli yaratığa, gece bitmeden kılıcının altında ölmeye mahkûm bir iblise karşı herhangi bir anlayış hissetmesine izin vermemeliydi. Anne onu bekliyordu, imparatorluk onu bekliyordu ve eğer ikisi de bu konuşmanın nasıl biteceğini bilselerdi

... oyalanmanın ne faydası vardı?

"Orada değil miydin?" dedi.

"Hayır. Naxi'nin tatlı sesindeki acılık içime bir bıçak gibi saplandı. 'Bir süreliğine babam ve arkadaşlarıyla gezintiye çıkmıştım. Kalmam için bana yalvardılar - annem ve diğerleri. Kötü önseziler. Fırtınalı zamanlar. Onlara güldüm ve aptal endişeliler dedim ve iki hafta sonra bir mezarlığa döndüm.

Thysandra'nın midesi sıkıştı. "Demek İttifak'a katıldın?

"Evet. Neşesiz bir kahkaha. 'Ailemi sevmedim, eğer bir sonraki sorunuz bu olacaksa. Bu konuda yeteneksizim. Ama onlar *benimdi* ve o kaltağın onları benden almaya hakkı yoktu - bu yüzden bavulumu topladım ve doğruca intikam almama yardım edebilecek insanlara gittim. Tabii ki beni istemeyenlere. Kimse iblislerin evlerine yerleşmesini beklemiyor.

Thysandra yavaşça, "Kurallar," dedi. Merak etmemeliydi, gerçekten etmemeliydi... ama sonunda anladığında elindeki bıçağı neredeyse unutmuştu.

Evet. Anlaşma çok basit. Kimseye işkence yapmayacağım, başkalarının duygularını ispiyonlamayacağım ve bir konuda neden yaygara kopardıklarını anlamasam bile buna saygılı olacağım. Buna sadık kaldığım sürece' - çimlerde sert bir omuz silkme - 'müttefik olabiliriz. Arkadaş olabiliriz.

"Çoğu iblis arkadaşlarını önemsemez.

Naxi kaşlarını çatı. "Çoğu fae de iyilik yapmaz, yine de .

Thysandra sert bir nefes alarak yavaş yavaş yükselen umutsuzluk hissini bastırdı. Yakın ve feci bir başarısızlık. 'Ama dinle, eğer onlardan uzaklaşmayı kabul etmezsen - intikamından vazgeçmezsen - *öleceksin*. Bu daha kötü değil mi-'

"Ah, evet," dedi Naxi ve sözlerinde alaycı bir nitelik vardı. 'Öleceğim. Bu gerçekten de korkunç olurdu, bu konuda benimle aynı fikirde olmana sevindim. Keşke birinin bu konuda bir şeyler yapabilecek gücü olsaydı.

Thysandra, "Buraya ne için geldiğimi sana en başından söylemiştim," diye tersledi. O lanet olası bıçak neden parmaklarının arasında titriyordu? 'Ona gösterecek bir zafere ihtiyacım var. Mahkemenin görmezden gelemeyeceği bir şeye ihtiyacım var. Eğer hayatını kurtarmak için işbirliği yapmayacaksan, bu *senin-*'

"Çoktan ölmüş olabilir," diye araya girdi Naxi hülyalı bir şekilde. "Bunu hiç düşündün mü, Sashka?

Thysandra kaskatı kesildi. "Anne bir savaşı bu kadar kolay kaybetmez. "Ama ya kaybederse?

"Bu..." Başını salladı, bu hareket zihninde canlanan görüntülere karşı koymaya yetmedi. Anne'nin mavi ve siyah gözleri donuklaşmıştı. Alabaster derisi, kanla lekelenmiş. "Ben bilirdim ...'

"Öyle mi? Onu gerçekten de sandığın kadar iyi tanıyor musun? Naxi'nin sesi ısırان bir fısıltıya dönüştü; mavi gözleri zehirli bir endişeyle dolup taşıyordu. 'Çünkü acı gerçek şu: Son yıllarda denediğin hiçbir şey onu sana geri getirmedi. Neden benim güzel kafamın, kesik ya da başka türlü, işe yarayacağından bu kadar eminsin? Ya *yine* yanlış hesapladıysan, *yine* hüs-nükuruntu yaptıysan?

Thysandra dişlerini sıkarak, "Başka bir yol bulacağım," dedi.

'Evet. Ve yüzyıllardır seni gerçekten takdir eden tek kişiyi öldürmüş olacaksın.

Bıçak şimdi rüzgârda bir dal gibi sallanıyordu, acınası, utanç verici bir zayıflık gösterisiydi.

'Seni fark ettim, Echion'un evinden Thysandra. Gerçekten gördüm seni. O şarkı söyleyen ses... tatlı, tatlı zehir, derisinden, maskelerinden, çaresiz kararlılığından sızıyordu. "Ne kadar çok savaştığını biliyorum. Sana ne kadar az şey kazandırdığını biliyorum. Denemekten vazgeçmektense ölmeyi tercih ettiğin için nasıl tekrar tekrar ayağa kalktığını biliyorum. Sevginin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. I-'

"*Yapma*," diye tükürdü Thysandra, "bana aşktan bahsetme, iblis.

"O zaman yapmayacağım. Naxi bir omzunu silkti - boğazında titreyen bıçakla hareket edebildiği tek şey buydu ve yine de çok fazlaydı, tek bir hareket yüzlerce başka anıyı harekete geçirdi. 'O zaman beni bitir ve saraya dönüp annenin başka birine yaltaklanmasını izle, *herkes*

ve hayatının geri kalanında gölgeler arasında kaybol. Devam et. Sonuna kadar seni izleyeceğim ve göreğim.

Thysandra hareket etmedi. O mavi iblis gözleri...

Ay ışığında gümüş rengine bürünmüşlerdi, narin güzellikleriyle neredeyse başka bir dünyaya aittiler. İçine dalınacak havuzlar gibi, okyanusun derinlikleri gibi. Deriden, etten ve kemikten daha derinleri gören gözler...

Onunla.

Oh, lanet olsun.

O gözleri hayal ederdi. Şimdi içinde kabaran sıcaklığı hayal ederdi, şehveti değil, çok daha tehlikeli bir şeyi, kırılğan bir çiçeğin taç yapraklarını güneş ışığına açması gibi kendini şefkate açan savunmasız bir şeyi. O kadar savunmasız bir his ki canını yakıyor, o kadar çiğ ki yakıyor - o kadar cennet gibi ki gözlerini kapatıp bir daha asla başka bir şey hissetmek istemiyordu.

Ve bunu yapamayacağını biliyordu.

Onlarca yıl eğitim, onlarca yıl tekrar tekrar ayağa kalkma ve işte burada yenilgiyi kabul etti - Anne'nin eski gözdesi, başarısız olmaktansa ölmeyi tercih eden kişi, bir çift güzel mavi göz ve zehirli bal gibi bir ses tarafından alaşağı edildi.

"Cehenneme git," diye fısıldadı, sesi kırılarak. Naxi hareket etmedi.

"Bu bıçağı boğazından alırsam ne yapacaksın? *Eğer.* Sanki ihaneti hala bir soru, düşünülmesi gereken bir seçenekmiş gibi. "Beni öldürür müsün?"

Naxi başını hafifçe eğerek, "Hayatımı kurtarmak için bile seni öldüremem," diye mırıldandı. "Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum.

Yutkunmak bile acı veriyordu. "Ama neden..." "Benden korkmuyorsun.

Thysandra nutku tutulmuş bir halde ona baktı.

"Bu çok mu sürpriz oldu? Naxi'nin ağzının kenarları küçük bir sırtıyla yukarı kıvrıldı, muzaffer bir gülümseme olduğu kadar bir özürdü de. 'Bu çok yorucu, korku. Sevdiğim insanlarda daha da fazla. Gerçekten de eşsiz birisin.

"Senden *nefret* ediyorum," diye homurdandı Thysandra, darbeyi yumuşatmak istercesine hançerini geri çekerek. "Bunun neresi daha iyi?"

Naxi omuz silkti, doğruldu ve küçük, çevik hareketlerle saçlarını omuzlarının üzerinde salladı. Gülümsemesi ay ışığından daha parlaktı. "Nefret için kendimi tutmama gerek yok.

'Ve yine de onlara sadık mı kalıyorsun? Senden korkan o insanlara mı?' Sesi yükseldi. 'Seni tüm bu lanet kurallara uymaya zorlayan ve

..'

"Hâlâ hayattalarsa, evet," diye araya girdi Naxi, dudakları bükülerek. 'Çünkü onlar benim arkadaşlarım ve eğer Anne'den henüz kurtulamamışlarsa, hala yapacak işlerim var. Yine de benimle gelmen sorun olmazdı.

"Gel...

"Yoksa onlara sadık mı kalıyorsun? Bu bir meydan okumaydı ve acımasızcaydı. "Seni her zaman görmezden gelen ve seni hafife alan insanlara mı?

Thysandra bir kahkaha attı. "Yapmam gereken bir görevim var. "Evet. İkimizin de.

Son on iki saat boyunca yaşadıkları gibi, kalıcı sessizlik dedi ve bakın bundan ne çıktı? Ama bu on iki saatti. Bir *ömür boyu* değil. Geçici delilik örtbas edilebilir, düzeltilebilirdi. Öte yandan mahkemeyi geride bırakmak, kendi itirafına göre onu asla sevmeyecek bir yaratık uğruna şimdiye kadar istediği, hayalini kurduğu her şeyden vazgeçmek anlamına gelecekti.

'Geri dönmem gerek,' diye nefes aldı.

"Evet," diye mırıldandı Naxi, peygamber çiçeği gözlerini kaçırarak. "Ben de öyle diyeceğimi düşünmüştüm.

Yine ikisi de sessizdi; alçak tepelere, ötelerdeki savaş alanına, isimsiz ölülere ve çaresiz yaşayanlara kadar uzanan bir sessizlik. Thysandra hançeriyle kıpırdandı. Ayaklarını çimlerin üzerinde kaydırды, oturduğu yeri yeniden ayarladı. O büyüleyici mavi iblis gözleriyle karşılaşmayı düşündü ve buna karşı karar verdi - eğer içlerinde hayal kırıklığı varsa, bunu görmek istemiyordu.

"Bir gün barış olabilir," diye fısıldadı sonunda, yanındaki acı verici derecede güzel, akıl almaz derecede şaşırtıcı yarı iblis yerine çimenlerle konuşarak. "Ben... muhtemelen o zaman seni bulabilirim.

Naxi bir kahkaha attı. "Bulunmamak için saklanman gerekecek.

Boğazında bir yumru oluştu ama gülmeye zorladı ve omuzlarındaki ağırlığın biraz olsun azaldığını fark etti. "Tehdit mi, söz mü?

"Oh, ikisi de. Küçük, cesur bir kıkırdama. "Kesinlikle ikisi de.

Yine sessizdiler ve bu kez Thysandra yanındaki küçük figüre bakmaya cesaret etti - hem hayalperest hem ölümcül, hem tatlı hem vahşi, asla tam olarak anlayamayacağı bir zıtlıklar karmaşası. Ama delici mavi gözler ona baktı ve görülmenin, *istenmenin* heyecanı hiç azalmayan bir şiddetle içinde zonkladı.

"O zaman sanırım," diye mırıldandı - ve cehennem onu alsın, ama yavaşça mırıldandı, son kelimeyi inkar edilemez bir ima ile çıkardı - "yollarımızı ayırmanın zamanı geldi.

Naxi başını eğdi, sarı ve pembe bukleleri etrafa saçılıyor, gözleri ay ışığında parlıyordu. "Oh, tam zamanı.

"Bizi çoktan kaçırmış bile olabilirler.

"Hmm. Naxi omzunun üzerinden baktı. "Doğrusunu söylemek gerekirse bundan şüpheliyim. Dürüst olmak gerekirse Thysandra da öyle düşünüyordu. 'Ve öyle olsa bile...'

"Benimle savaşmakla çok meşguldün, değil mi? Naxi dudaklarını hafifçe kıpırdatarak bunu ima etti. "Şimdi düşünüyorum da, sadece beni uzak tutarak pek çok fae'nin hayatını kurtardın.

"Muhtemelen öyle olmuştur," diye itiraf etti Thysandra. 'Seni birkaç dakika daha meşgul ettiğim için minnettar olmalılar, gerçekten.

Birbirlerine baktılar.

Sonra - Thysandra hangisinin önce hareket ettiğinden, kimin kimin kolunu tuttuğundan ya da kimin kimi çimlere çektiğinden emin değildi - tekrar öpüşmeye başladılar.

Vahşi, şiddetli öpücükler, dudaklarının her çarpışması aynı anda bir veda, bir uyarı ve bir söz - *bugün değil*, diyordu bu öpücükler, *henüz değil, ama günü geldiğinde ... tanrılar sana merhamet etsin*. Ezberlenecek bir veda. Haftalar, aylar ya da yıllar geçene kadar tekrar tekrar hissedilecek, duyulacak ve tadılacak, düşüncelerde ve ateşli rüyalarda.

Birbirleriyle tekrar yüzleşene kadar.

Aşk, zafer ya da karşılıklı yıkım için, Thysandra bilmiyordu - merak etmeye cesaret edemedi, düşmanının dudaklarının tatlılığının tadını son kez çıkarıyordu. Ama pervane ve alev gibi, onlar da ayrılmak için yaratılmamışlardı. Savaş eninde sonunda yoluna girecek, ordular dağılacak, bir gün savaş alanlarının tozu dumana . Ve o zaman hatırlayacaktı. Bir yerlerde, *birinin* onu, onun için savaşacak kadar istemiş olduğu basit gerçeğini - *el* üstünde tutulmanın tehlikeli, bağımlılık yaratan hissini.

Sonra tekrar buluşacaklardı.

Bunu iliklerine kadar biliyordu - tekrar buluşacaklarını.

Naxi [ve nin Kan ve Bağlar Mahkemesi](#) Thysandra'hikâyesi ile başlayan Fae Adaları serisinde devam ediyor. Fae Adalarının 5. kitabı olan [Kanat ve Pençe](#) ile de bilinen tam uzunluktaki bağımsız yan ürünlerinde sona eriyor. *Kanat ve Pençeyle*'nin ilk bölümüne bir göz atmak için okumaya devam edin!
(Not: Fae Adaları 1-4 için spoiler içermektedir)
Kitaplarımın ve ücretsiz kitaplarımın bağlantıları için www.linktr.ee/lisette_marshall adresini ziyaret edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

With Wing and Claw

ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE, Thysandra uyurken DÜNYA sona ermemişti.

Gıcırdayan zincirlerin ve bağırان seslerin -çoğu hücresinin kapısındaki kalın alf çelik plakalardan bile kolayca tanınabilen *fae* sesleri- istemeyerek de olsa sersemlemiş bir şekilde uyandı. Bazıları öfkeyle uluyordu. Diğerleri ise bariz bir acı içindeydi. Bu yeraltı asi hapisanesinde, onların varlığı tek bir anlama gelebilirdi: savaşın kaybedildiği. Fae imparatorluğu yenilmiş, Kızıl Saray sonunda ele geçirilmişti.

Artık umursamayı başaramıyordu.

Son birkaç haftadır yatağı olarak kullandığı tahta banktan kendini kaldırıp gözlerindeki uykuyu silerken kafatasının altında donuk bir baş ağrısı zonkluyordu. Hareket ettikçe kendi zincirleri karıncalanıyordu. Bileklerindeki soğuk ağırlığı artık neredeyse hiç hissetmiyordu, beyaz parıldayan alf çeliği büyüsunü engelliyordu; göğsündeki zonklayan, sızlayan ağrı, cildindeki çürüklerden çok daha acil bir yaraydı.

Bir hainin kızı.

Gözlerini her kapadığında, pürüzsüz parşömen üzerinde parıldayan siyah mürekkepli harfleri hâlâ görüyordu.

Hücresinin dışındaki şamata giderek yaklaşıyor gibiydi, her ne oluyorsa koridorun onun tarafına doğru yayıldıkça kapılar daha yüksek sesle vuruluyordu. Artık başka sesler de duyuyordu, alflerin kendine özgü kuzey aksanı ve vampirlerin gırtlaktan gelen tınısıyla konuşuyorlardı... Görünüşe göre mahkûmları topluyorlar, son yirmi dört saat boyunca kilitli kaldıkları hücrelerden hepsini birden alıyorlardı. Halka açık infazlar, belki. Duruşmalar. İttifak'ın, bir buçuk asır boyunca Fae egemenliği altında yaşamının intikamını almak için neler yapabileceğini kim bilebilirdi ki?

Thysandra dizlerini göğsüne çekip duvara yaslandı, kanatları soğuk taş bastırdıkça titriyordu. Muhtemelen, hücresinin dışında her ne oluyorsa korku hissetmesi gerekiyordu. Belki de keder. En azından bir tür çaresiz öfke. Dört yüzyıl boyunca imparatorluk için köle gibi çalışmış, dört yüzyıl boyunca sarsılmaz bir sadakat göstermiş ve şimdi tüm bunlardan geriye küller ve molozlar mı kalmıştı?

Yine de duygular gelmiyordu. Onlara ulaşmak için ne kadar çabalarsa çabalasın, kalbinin ısrarlı gümbürtüsünde donuk, içi boş bir boşluktan başka bir şey yoktu.

Bir hainin kızı.

Belki de başka bir şey olmaya hiç çalışmamalıydı.

Kapısına vurulan yumruklar onu sarsmadı - sarsılmayacak kadar uyuşmuştu, savaş refleksleri bile yok denecek kadar körelmişti. Kapı uzun bir beş saniye sonra açıldı, sanki dışarıda duran her kimse bir cevap ya da içeri girmek için izin bekliyordu.

Kalbinin durduğu bir an boyunca, bu sefil sabahta görmemek için cinayet işleyeceği pembe, çiçekli silueti görmeyi bekledi.

Onun yerine, hücreesine adım atan figür uzun boylu, kanatlı ve kesinlikle erkekti - Agenor, zihni şaşkın bir kalp atışı sonra tanıdık yüzünün asık olduğunu, ön koluna mürekkep siyahı bir yılan dolandığını kaydetti. Kadın

bakışlarının onun dağınık görüntüsü üzerinde gezindiğini fark etmeyecek kadar hızlı bir şekilde gözlerini kaçırmadı - karmakarışık saçları, bileklerindeki sıyrıklar ve çürükler, İttifak onu yakaladığından beri giydiği kırmızı elbise. Ama ne düşünürse düşünsün, kendi bakımlı zarafetinin onun görüş alanının kıyısındaki acı verici tezatına aldırmadan, dudaklarından çıkan tek şey mükemmel bir şekilde ölçülü bir "Günaydın, Thys." oldu.

Yüzüne yumruk atacak kadar hissetmeyi diledi. En azından ağlayacak kadar hissetmeyi diledi.

Bir zamanlar müttefikim dediği erkek kapıyı arkasından yarı kapalı bir şekilde itip ona doğru on adımlık mesafeyi geçerken, dar bankında kamburlaşmış bir şekilde hareketsiz oturuyordu. Onu bu hücrede en son ziyaret ettiğinde, alf çeliği büyüsünü engellerken bile mesafesini korumuştı, muhtemelen gözlerini oymaya çalışabileceği haklı korkusuyla. Şimdi o ihtiyatın hiçbirisi yoktu. Ya o kanlı yılanının onun tarafından gelecek herhangi bir saldırganlıkla başa çıkabileceğine güveniyordu ya da onun artık şiddet uygulama dürtüsü hissetmeyeceğini varsayıyordu.

Haklı olduğunu bildiği için duyduğu kin bile onu harekete geçirmeye yetmemişti.

Parmaklarının arasındaki anahtardan bir anlık ışık yansıdı. Bir an için adamın onu tamamen serbest bırakacağını düşündü ama adam sadece metal kelepçelerini duvarlara saplanmış zincirlerden çözdü - kapının dışında bağırış çağırış ve ağlama sesleri giderek daha yüksek bir gürültüye dönüşürken sessiz ve sabırlı hareketler.

"Ayakta durabilir misin? Agenor son zincir de taş zemine düşerken geri adım atarak sordu. "Bana pek bir şey yemediğini söylediler.

Kıpırdamadan ona baktı.

İçini çekti ve sanki İttifak'ın geri kalanının onsuz ne durumda olduğunu tahmin ediyormuş gibi omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Sonra geri dönerek ekledi: "Herkesi Kızıl Saray'a geri götürüyoruz Thys. Senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm.

Geri mi?

Mahkemeye mi?

Günlerdir ilk kez canlanan küçük ilgi kıvılcımı şaşkınlık değildi. Kesinlikle merak da değildi. Ama başını kaldırıp kaşlarını çatmasına yetti. Bir anlığına da olsa onun şaka mı yaptığını, yalan mı söylediğini ya da sadece onun gibi bir zihnin aklına gelebilecek ayrıntılı bir fae planıyla kendisini kandırıp kandırmadığını merak etmesine yetti.

Yine de tamamen ciddi görünüyordu - yüzünün stoacı maskesini kıran bir anlık yorgun endişe.

"Neden?" diye mırıldandı.

"Sebepler," dedi, yılanının ipekli omzuna kaymasını sağlamak için dalgınca kolunu bir parça kaldırdı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve tekrar kayboldu. "Çoğunlukla talimat aldım.

Talimat mı verdi? *O mu?* Agenor Thenes'in kendisi, Kızıl Saray'ın eski Lord Koruyucusu, Faekind'a sırtını dönüp isyana katıldıktan hemen sonra İttifak'ın önde gelen isimlerinden biri haline gelen kişi?

Talimatlarına uyacağı çok fazla insan yoktu, hatta gülümseyeceği daha az insan vardı. Gerçekten de aday sayısının bire çok yakın olduğundan şüpheleniyordu.

"Kızınız tarafından mı?" uyuşukça tahmin etti.

Cathra'lı aptal küçük Emelin'in aslında o kadar aptal olmadığı, hatta o kadar da küçük olmadığı ortaya çıktı. Yarı fae ve bağlanmamış büyücü, yeni edindiği ilahi güçlerle. Eğer savaş bittiyse, eğer küçük cadaloz Ana'yı öldürdüyse

...

Kalbi sıkıştı.

Kimse İttifak'a dünyanın geri kalanının ona karşı büyü kullanmasını engelleyen büyülü bağlardan nasıl kurtulacağını söylemeseydi Anne ölmüş olur muydu?

"Kızım adına, evet," dedi Agenor, yüzünde yine aynı gülümseme titreşerek. Yılanı şimdi dikkatle saçlarının arasına giriyordu, siyah pulları eşit derecede siyah buklelerle kusursuz bir şekilde karışıyordu. 'Yine de sana zarar vermeyi planladığını düşünseydim itiraz ederdim. Peki.. geliyor musun?

Adamın kendisine uzattığı nasırlı ele baktı. Geliyor muydu?

Gerçek bir soruydu. Dostça olmayan bir soru bile değildi. Onun tanıdık nezaketini bir an için görmek her şeyi daha da kötüleştirmişti - çünkü savaşta bir tarafın iyi, diğer tarafın kötü olduğundan ve kendisinin de bu kesin ayrımın doğru tarafında yer aldığından emin olduğu zamanlarda dünya o kadar basit, o kadar mutluluk verici derecede basitti ki. Sonra o lanet olası mektup iki gün önce gelmişti ve sinsi bir döneke olduğunu düşündüğü adam hâlâ güvendiği ve saygı duyduğu kişiymiş gibi duruyordu

Crimson Court'un acımasız dünyasında neredeyse herkesten daha fazla

...

"Eğer bana zarar vermek istemiyorsanız," dedi kısık sesle, "o zaman neden bileklerim hâlâ birbirine zincirli?"

Dudaklarını büzdü. "Sadece bir şey söylemek gerekirse, birbirimizi son gördüğümüzde bana hain ve insanlığın yüz karası dedin ve ellerin tekrar serbest kalır kalmaz boğazımı kesmekle tehdit ettin.

İrkilmemek için kendimi zor tuttum. "Evet, ama... ama..

Ama bu ben konuşmadan önceydi.

Yeni bir şey olmasa da, son iki günde neler olduğunu kendisi kadar iyi bilse de, dudaklarını kelimeleri şekillendirmeye zorlayamadı. *Bu, Anne beni terk etmeden ve kullanılmış bir alet gibi bir kenara atmadan önceydi. Kanlı Naxi beni bu hücreye kadar takip etmeden önceydi, tatlı ve yatıştırıcı bir sempati. İmparatorluğun sonunu getireceğini bilmem gereken o sırları açıklamadan önceydi.*

Ben de hain olmadan önce.

"Evet," dedi Agenor, derin sesi düzdü, yeşil gözleri şüphesiz düşüncelerini doğrudan okuyordu. Yüz ifadesi tam olarak *değişmedi*... ama kesinlikle gerginleşti. 'Eğer bilmek istiyorsan, seni serbest bırakmamamın asıl nedeni, bir yarı iblisin beni uyarmasıydı, iltica edenlere önerdiğin muameleyi mümkün olan en kısa sürede kendine uygulamaya meyilli hissedebilirdin. Söylenmesi gerekirse, bundan büyük pişmanlık duyarım.

Sikeyim.

Kendi varlığından bıkmak başka bir şeydi. Başkalarının bu gerçeğin farkında olması ise bambaşka bir şeydi. Creon'un mu yoksa Naxi'nin mi iblis olduğundan emin değildi ve o kadar da umurunda değildi; her iki seçenek de aşağı yukarı eşit derecede aşağılayıcıydı.

"Cehenneme git," diye mırıldandı.

"Korkarım ki yapmam gereken daha acil birkaç iş var," dedi hiç istifini bozmadan. 'Yine de ileride yolculuğu düşünebilirim. Şimdilik, gitmeye hazır mısın?

Bir küfür savurdu ve onun elini tuttu.

Adam onu ayağa kaldırdığında dizlerinin bağı çözülmüştü. Dişlerini sıktı ve yine de ayakta durdu, zor durumdaki bir genç kız gibi hücrelerinden çıkarılmak istemiyordu; duyduğuna göre, savaşın son günlerinde hayatta kalan tüm ordu komutanları o odada toplanmıştı

Şimdi koridordaydı ve onların saygısını bu kadar çabuk ve kolayca kaybetmesine izin verirse lanetlenirdi. Eğer ne yaptığını henüz bilmiyorlarsa...

Oh, Tanrım.

Ya bilselerdi?

Ama Agenor onu hücrelerinden çıkarıp alfler, fae'ler ve vampirlerden oluşan kalabalığın içine sürüklerken pek dikkatini çekmemişti. Etrafındaki tanıdık yüzler, bağları ve yaralarıyla meşgul olmaktan çok daha fazlası gibi görünüyordu; Bereas'ın yumruğunu etkilenmemiş bir vampire salladığını, Imbros'un kanayan bir kolunu göğsüne sıkıştırdığını, Nicanor'un buz gibi bakışlarını bileklerine bağlı zinciri tutan alf dışisine diktiğini gördü. Onu fark etmiş gibi görünen birkaç fae ise selam verme zahmetine girmede. Esir alındığından beri hayatta kaldığına dair ilk teyitlerinde ona bahsedilen tek şey bir ya da iki hızlı baş sallamaydı.

Annenin mektubunda, *Thysandra'nın mahkememiz için tamamen gereksiz olduğu yazıyordu ...*

Vücudu tekrar uyuştı.

İçlerinden herhangi biri bunun farkında mıydı? Agenor onu duvarın dibine yerleştirip son bir özür mırıldanarak uzaklaşırken etrafına bakmaktan kendini alamadı - bakışlarının onlarca *yıldır, yüzyıllardır* tanıdığı yüzler denizinde dolaşmasına izin vermekten kendini alamadı. Anne'nin onu ya da herhangi birini gerçekten ne kadar az önemseydiğini hiç fark etmişler miydi?

Bilselerdi yine de imparatorluk için savaşır mıydı?

Belki de yaparlardı. Belki de sadece hainlerin kızları yüzyılların sadakatini onun kadar kolay bir kenara atar, birkaç dostça söz ve pervasız şehvete rahatsız edici derecede yakın bir şey için görevi görmezden gelirdi.

İlk defa bileklerindeki alf çeliğinden memnun olmuştu. Soğuk metalin ağırlığı elbette rahatsız ediciydi ama özgürlük çok, çok daha kötü olabilirdi; İttifak onu bu kadar bariz bir şekilde seçmiş olsaydı, her bir fae ihanetinin gerçeğini hemen öğrenirdi. Şimdi en azından Naxi'nin ve onun küçük yumuşak ellerinin verdiği zararın bir sınırı vardı. Eğer hiç kimseye söylemeseydi ...

Korkakça bir düşünce. Yine de ona sarıldı.

Ne de olsa, İttifak onu bir hain olarak alenen utandırmayı planlamıyorsa, belki de henüz *her şey* kaybedilmemiştir. Belki de bir süreliğine kafasını aşağıda tutabilirdi. Sorun çıkaran mavi gözlü yarı iblislerden kaçındığınızdan emin olun. Eski eşyalarının parçalarını toplarken fark edilmemeye çalıştı.

ve bu annesiz, sevgisiz ve amaçsız dünyada ona ne kaldığını, hatta ona bir şey kalıp kalmadığını anlamaya çalıştı...

Ve sonra görecekti.

Bu bir plan değildi - tam olarak değil. Ama zihninin yeniden dönmesi için yeterliydi ve asla söylememesi gereken o sözleri hıçkırarak söylediğinden beri ilk kez göğsündeki uyuşmuş delik biraz daha az dipsiz görünüyordu.

, isyancılar nihayet esirlerini sıraya dizmeyi bitirmişlerdi, koridor boyunca açık kapılardan başka bir şey yoktu. Agenor'un birkaç hızlı talimat verdiğini gördü ve ardından ilk alfler yanlarındaki fae'lerin kollarına girerek hiçliğin içinde kayboldular - tutsaklarını göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede Kızıl Saray'a taşıdılar. Thysandra sahip olunması gereken faydalı bir sihir olduğunun farkındaydı ve Anne yıllarca süren deneylerinde fae'lere bu solma güçlerini kazandırmaya çalışmıştı... ama bunca zaman sonra bile, canlı bedenlerin havaya karışıp yok olduğunu görmek Thysandra'nın omurgasında her zaman küçük bir ürperti yaratmıştı.

"Gitmeye hazır mısın?" dedi bir ses, aniden yaklaşarak.

Arkasını dönerken *neredeyse* çığlık atacaktı.

Tanrı'nın cezası Tared Thorgedson, hücresinin açık kapısında birdenbire ortaya çıkmıştı - tüm alfler gibi uzun boylu ve sarışındı, ancak türünün çoğundan biraz daha yumuşak huylu olduğu da bir gerçektir. Bu sabah her ne kadar kan ve is içinde olsa da çelik grisi gözlerinde belirgin bir zafer parıltısı vardı ve kapının pervazına yaslanmış rahat duruşundaki memnuniyeti inkâr etmek mümkün değildi.

Adamın sesindeki memnuniyeti hayal ettiğini de sanmıyordu, "Sana göz kulak olmamın söylendiğini bilmekten memnun olacaksın. İşlemlerin hiçbirini kaçırmadığından emin olmam gerekiyor.

Oh, tanrılar ona yardım etsin.

Yüz otuz yıl önceki Son Savaş'tan sonra, Anne onu ayaklarının dibinde diz çökmeye zorladığında, büyüsunü ve ailesinin anılarını aldığı anda oradaydı. Onun düşüşüne - hevesle - yardım etmişti.

Belli ki hatırlayan tek kişi o değildi.

Neden sen, onca insan varken? diye bağırarak istedi, neredeyse meraktan kaynaklanan o dal tekrar kıpırdandı. Eski dostlarımla ve müttetiklerimin önünde bu şekilde dışlanmaya ihtiyacım yok. Bana İttifak'ın kanlı liderinin kendisi yerine başka bir alf - aslında herhangi bir alf - veremez miydin?

Kadın soruyu yuttu. Büyük olasılıkla canı böbürlenmek istemişti ve Anne öldüğüne göre başka kime böbürlenebilirdi ki?

Bunun yerine "Tam olarak nereye gidiyoruz?" sormayı denedi.

"Bone Hall. Daha dik durdu ve elini onun koluna doladı. Dudaklarında küçük, çarpık bir sırıtiş belirdi. "Ya da ondan geriye kalanlar, her neyse.

Kız bunun ne anlama geldiğini sormadan adam gözden kayboldu.

Hapishanenin renkleri birbirine karıştı, sanki gerçekliğin tuvali etraflarında buruştu - siyah, gri ve en soluk maviden oluşan mide bulandırıcı bir girdap, küflü toprak ve tuzlu su kokusu, uçurumlara çarpan dalgaların sesleri. Thysandra gözlerini kapadı ve yerçekiminin midesini aynı anda tüm yanlış yönlerle doğru çektiğini hissetmemeye çalıştı, dünya vızır vızır geçerken kalbinin ürkütücü gürültüsünü duymamaya çalıştı.

Sonra, aynı şekilde aniden bitti.

Yer ayaklarının altında öyle bir sertleşti ki neredeyse tökezliyordu. Etrafında kükreyen bir kalabalığın gürültüsü vardı. Kör edici güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırarak zorla açtı ve kendini çok tanıdık bir antre içinde buldu. Kırmızı mermer ve parıldayan altın. Kayalık, zeytin kaplı tepelere ve ötesindeki masmavi denizin sonsuz uzantısına bakan açık kemerler.

Home.

Bu imrenilen görüntü bile içinde bir sevinç kıvılcımı bile yakamadı.

Tared'in eli dirseğinden çektiirdi ve o ve diğer mahkûmlar kalenin derinliklerine doğru yönlendirilirken, başları eğik, bilekleri hâlâ birbirine kelepçeli bir şekilde onu uyuşukça takip etti. Salonun etrafında nöbet tutan alf ve asi fae sıralarının arasından geçtiler. Menteşelerinden sarkan bakır kaplama kapıları geçip. İçine...

Kemik salonu.

Ya da en azından ondan geriye ne kaldıysa.

Ana'nın hükümdarlığının kalbi, yaşam ve ölüm tanrısının kendisi tarafından inşa edilmiş, duvarları yok ettiği düşmanların binlerce kemiğiyle süslü, görkemli bir yerdi. Önceki günkü savaş takımadaların diğer tarafında gerçekleştiği için ona dokunmamış olmalıydı. Yine de salon artık tanınmaz haldeydi, son anılarındaki görkemli evden çok Kobalt Sarayı'nın kalıntılarına benziyordu - tavandan aşağıya doğru yıkılan kemerler, iki büyük gedik

Duvarlarda boşluklar vardı. *İnsanlardan* oluşan küçük bir ordu -insanlar, Tanrı aşkına- sopalar ve levyelerle son kemik süslemeleri deşiyor, yere yuvarlanan her kafatası için coşkuyla kükrüyordu.

Onun yanında, Tared'in sırtışı yaracak kadar genişlemişti.

Etraflarındaki diğer fae tutsaklar da Thysandra'nın hissettiği kadar şaşkın görünüyorlardı.

Tek davetsiz misafir insanlar değildi, ama en kalabalık olanlar da onlardı. Bir avuç acımasız vampir kralını, rengârenk elbiseleriyle su perisi kraliçelerini, parçalanmış kemik yığınlarını neşeyle yakıp kül eden anka kuşlarını gördü. Agenor'un insan sevgilisi Allie, köşede sarışın, sivri kulaklı bir yarı fae ile sohbet ediyordu. Koridorun ilerisinde Lyn, Tared'in ... bir şey, diğer anka kuşlarının alevleri ona ulaşmadan önce aceleyle bir kitap yığınının kurtarıyordu, küçük vücudu yığının ağırlığı altında sallanıyordu.

İttifak için önemli olan herkes... Thysandra'nın kaçınmak için bir kolunu ve bir bacağını vereceği küçük bir iblis hariç.

Bunun rahatlama olduğundan emindi, karnının alt kısmındaki o gergin, batan his.

Alves hiç vakit kaybetmeden onu ve diğer fae'leri ileriye, göz kamaştırıcı, tıslayan kalabalığın arasından geçirerek, daha iyi zamanlarda Anne'nin tahtının salonun üzerinde yükseldiği yere yaklaştırdı. Artık yok olmuştu ve onun yerine mermer zeminde, kalenin temellerinin altında her zaman uyuklayan, içi boş, mavi parıltılı boşluğa bir bakış sunacak kadar büyük, ufalanan bir delik açılmıştı.

Labirent.

Kalbi buz kesti. Elbette İttifak esirlerini sarayın altındaki yeraltı labirentinde yaşayan şeytani büyüye kurban etmeyi planlamıyordu. Agenor *zarar yok* demişti ama Agenor bile daha önce yalan söylemişti.

Ancak o zaman, mahkûm arkadaşları arasında boğuk küfürler ve kin tıslamaları yükselirken, önündeki en büyük sorunu gözden kaçırdığını fark etti.

Emelin.

Agenor'un evinin kızı, Tanrı'ya yeminli büyücü ve en kötüsü de Fae İmparatorluğu'nun yeni Yüce Leydisi.

Kız, salonun arka tarafında durduğu haliyle, sıradan bir göz için hala aldatıcı bir şekilde kırılğan görünüyordu - kısa boylu, kanatsız ve üzerinde

İçinde çok az kırmızı olan mavi bir elbise, toplanan topluluğun geri kalanı için kasıtlı bir hakaret olabilirdi. Ama Thysandra onun daha önce de zararsız görüldüğünü görmüştü, üzerinde sadece bir gecelik ve bir paltoyla bu salonda tökezleyerek yürümüş, kurnaz bir saray mensubunun becerisiyle Anne'ye dalkavukluk etmişti... ve şimdi yüzündeki gülümsemede, başını eğişinde ve yeşil gözlerinin zincirlenmiş fae sıralarının üzerinde gezinişinde ölümcül bir uyarıdan başka bir şey yoktu.

Belki de mahkûmlar arasındaki homurdanmaları birkaç dakika içinde bastıran bu bakıştı. Ya da onun yanında, küçük kemik yığınları arasında hasarlı duvara yaslanmış duran ve denese bile zararsız görünemeyecek olan siyah saçlı, siyah kanatlı erkek fae'ydi.

Çabalıyor gibi görünmüyordu.

Thysandra aceleyle bakışlarını kaçırdı ve acı bir şey yuttu. Yenilgi başka bir şeydi. Önce onu Anne'nin sevgisinden mahrum bırakan, sonra da ikisine birden ihanet eden Creon'a yenilmek... Bu tamamen başka bir acı seviyesiydi. Anne'nin aslında *onu* da terk ettiği iddiasına ne anlam vereceğinden henüz emin değildi - ve etrafı onu fark etmemesini umduğu intikamcı düşmanlar ve müttefiklerle çevriliyken, bu konuda daha fazla düşünmeye başlamak için son derece kötü bir an gibi görünüyordu.

Uyuşuk ve görünmez kalmak daha iyiydi. Daha sonra hissedebilir ve merak edebilirdi.

Agenor yeniden ortaya çıktığında kalabalıkta bir heyecan dalgası yayıldı, siyah yılan şimdi omuzlarına sarılmıştı, kızı ve damadının durduğu yere doğru ilerlerken en büyük kırmızı yılanı da peşinden sürünüyordu. Karşılıklı birkaç kısa kelime konuştular. Sonra eski Lord Koruyucu başını sallayarak uzaklaştı ve salonun diğer tarafındaki Allie ve yarı fae arkadaşına katıldı; etrafındaki insanlar aceleyle kesmeye son verdi ve anka ateşleri bir anda cızırdadı.

Salonu hevesli, beklenti dolu bir sessizlik kapladı. Sanki her bir insan tam olarak neyi beklediğini biliyordu ama kimse haber vermemişti-

"Teşekkür ederim," Emelin'in kuru sesi yükseldi, sesi harap olmuş duvarlardan ve tavandan yankılandı. 'Hepinizi burada toplanmış görmek çok güzel. Hepimiz günün çok daha keyifli düzenine dönmeden önce söylemek istediğim birkaç şey var.

Faerie dili bile konuşmuyordu.

Faekind'in kalbinde duruyor, tüm fae'lerin Yüce Leydisi olarak konuşuyor ve yine de yeni miras aldığı imparatorluğun *dilini* bile açıkça reddediyordu - bunun yerine bir insan lehçesi kullanıyordu, muhtemelen büyüdüğü adanın dili. Thysandra'nın etrafındaki fae'lerin bu konuda ne düşündüğünü anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu; gözlerini inatla botlarının etrafındaki zemine dikmişken bile öfke fısıltıları ona fazlasıyla yetiyordu.

"Önce formaliteler," diye devam etti Emelin, şaşırmamış, hatta *eğlenmiş* gibiydi. Başını kaldırıp yüzündeki ifadeyi görmemek için büyük çaba sarf etti. 'Bir öncekini öldürdüğüm için resmi olarak yeni Yüce Leydiniz olduğumu iddia ediyorum, vesaire, vesaire - hepinize bu iddiaya itiraz etme şansı vermem gerektiği söylendi, işte buradayız. Herhangi bir itiraz, meydan okuma ya da hayatı kendileri için zorlaştıracak başka girişimlerde bulunmak isteyen var mı? Eğer varsa, bana bildirmek için mükemmel bir an.

Sanki çok yüksek sesle nefes almak bile bir isyan eylemi olarak algılanabilirmiş gibi, salonun üzerine sağır edici bir sessizlik çöktü.

Thysandra tüm akıllıca niyetlerine rağmen yine de başını kaldırıp baktı - sesler bile artık yaklaşan olası tehlikelere dair hiçbir ipucu vermezken çevresini görmezden gelemeyecek kadar gergindi. iki yanında da sıkılı yumruklar ve gergin kanatlar, içeride zar zor tutulan bağırışlara işaret ediyordu... ama Agenor'un gözleri salonun diğer tarafındaki bir tehdide dikilmişti ve arka duvarın karşısında Creon, parmaklarının arasında bir bıçağı yavaşça çevirirken aziz bir tatlılıkla gülümsüyordu.

Önce beş, sonra on saniye nefes nefese felç geçirdi.

"Anlaştık o zaman. Emelin'in mahkûmlara gülümsemesi tamamen samimi olamayacak kadar parlaktı. 'Benim kadar heyecanlandığınıza sevindim. Bu durumda, imparatorluğunuzu bu kadar güvenle ellerime teslim ettiğiniz için, bu yürek ısıtan fırsattan yararlanarak aldığım birkaç kararı açıklamak istiyorum.

Tared, Thysandra'nın arkasından bir kıkırdamayı bastırdı.

'Her şeyden önce' - yeni Yüce Leydi'nin sesine aniden rahatsız edici bir sertlik karıştı - 'derhal geçerli olmak üzere, imparatorluk çoğunlukta fae'nin yaşamadığı tüm adalar üzerindeki kontrolünü bırakıyor. Vergilendirme ve haraç yükümlülükleri de bu andan itibaren sona eriyor. Size kolaylık olması açısından, yetkiyi Anne'nin istilasından önce kim ona ya da o iktidarı miras alan kişiye devrediyorum diyelim

yerel geleneklere göre. O zaman hepiniz bu şanslı yöneticilerin kimler olabileceğini kendiniz bulabilirsiniz, tamam mı?

Kalabalıktan birkaç boğuk tezahürat ve soluksuz kahkaha yükseldi, ancak seyircilerin çoğu sessiz ve hareketsiz kaldı. Bunun olacağını biliyor olmalıydılar; gözyaşlarını silen birkaç peri kraliçesi bile pek şaşırılmış görünmüyordu.

"İkincisi," diye ekledi Emelin, insan kalabalığına gülümsemesi bir öncekinden çok daha samimiydi, "Kızıl Saray'da yaşayan tüm insan köleler gitmekte özgürdür. Bugün ilerleyen saatlerde adadaki bağlarınızı nasıl çözeceğimi bulacağım ve elbette hepinizi mümkün olduğunca verimli bir şekilde evlerinize geri götürmek için birkaç alfimiz hazır olacak.

Tezahüratlar bu kez daha yüksekti. Çok yakında, sarayın günlük işleyişi için hayati önem taşıyan, arka planda sessiz sedasız çalışan binlerce hizmetkârın, yani Fae mahkûmların arasından ilk tedirgin mırıltılar yükseldi...

Alves'lerden biri bir uyarıda bulundu ve homurdanmalar tekrar kesilerek geride sadece ince dudaklı bakışlar bıraktı.

"Üçüncüsü," diye devam etti Emelin, yeni özgürlüğüne kavuşmuş insanların sevinçli fısıltılarını bastırmak için biraz daha yüksek sesle, "ve belki de en önemlisi, imparatorluğu bölmeye karar verdim.

Thysandra bir sessizliğin bu kadar aniden çöktüğünü hiç duymamıştı.

Salonda nefesler tutuldu ve çeneler sarktı, iki kalp atışı önce zaferle sırtanlar bile - bu bir haberd o zaman, *gerçek* bir haber, isyan eden adaların kral ve kraliçelerinin bile önceden haberdar olmadığı bir duyuru. Etraflarındaki alfler de kaskatı kesilmişti. Sadece Agenor gülümsedi ve onun yanında Allie dudağını ısırarak- Bekle, bu-

Diş mi?

Tanrılar

aşkına.

Her şey çok ama çok hızlı geliyordu.

"Daha açık bir ifadeyle," diyordu Emelin ölçülemez bir mesafeden, "üç mahkemeyi üç bağımsız idari birim olarak kuracağız. Tüm küçük fae adaları, vergilendirme, altyapı ve benzeri konularda kiminle ittifak yapacaklarına kendileri karar verebilirler. Altın Saray elbette sevgili babamla birlikte emin ellerde olacak...'

Agenor'un gülümsemesi alışılmadık derecede geniş bir sırıtışa dönüştü.

Yani biliyordu, değil mi? Thysandra bir an için gözlerini kapatmayı göze aldı ve hücreesindeki o kısa konuşma sırasında ona verdiği yetersiz ipuçlarını anlamlandırmaya çalıştı. Belki de ona, eğer isterse Altın Saray'a taşınabileceğini söylemeye çalışıyordu? Elbette bu, son dört yüz yıldır zamanının her bir saatini ayırdığı Kızıl Saray'ı geride bırakmak anlamına geliyordu - ama yine de Kızıl Saray'da kalmak, lanet olası Creon Hytherion'un yönetimi altında yaşamak anlamına geliyorsa ...

Emelin neşeyle devam etti: "Ve bu Tanrı'nın unuttuğu yerde yarım saat geçirdikten sonra sabrım tükenmeye başladığı için, Creon ve ben Kobalt Sarayı'nda ikamet edeceğiz.

Thysandra'nın gözleri fal taşı
gibi açıldı. *Kobalt Sarayı*
mı?

Etrafında toplanan fae'ler arasındaki fısıldaşmalar giderek belirgin mırıltılara dönüşüyordu ve bu sefer onları koruyan alfler bile bu konuda bir şey yapamayacak kadar şaşkın görünüyordu. Kobalt Sarayı *harabeye dönmüştü*. Dünyada kim üç yıkık dökük duvar ve yarım bir kuleyi sonsuza dek evi olarak seçer? Ve daha da önemlisi...

Eğer şu anda hayatta olan en güçlü iki büyücü burada kalıp Anne'nin geride bıraktığı saraya göz kulak olmayı planlamıyorsa, o zaman kim planlayabilirdi ki?

Kim yapabilir ki?

"Çoğunuzun fark ettiği gibi, geriye şu anda içinde bulunduğumuz cehennem çukuru kalıyor. Emelin'in kemik salonuna doğru yaptığı hareket, çocuğunun aylardır temizlemediği odayla karşılaşan sinirli bir ebeveynin havasını taşıyordu; Kreon'la değiş tokuş ettiği bakış biraz bıkkınlıktan öteydi. "Doğruyu söylemek gerekirse, tüm sarayı yakıp kül etmeyi düşündüm - ama görünüşe göre güzel bir kütüphaneniz var ve ayrıca Zera bana mümkün olduğunca nazik davranmamı söyledi. O yüzden bununla ilgilenecek başka birini bulmamız gerekecek.

Bu da ne böyle?

Thysandra bu karmaşadan çok ama çok uzak durmaya ne kadar kararlı olursa olsun, şimdi bakmaktan kendini alamıyordu - çünkü yirmi küsur yaşında, neredeyse insan olan bir köylü kızı bile bunun son derece kötü bir fikir olduğunu bilmeliydi, değil mi? Ya da en azından Creon veya Agenor onu riskler konusunda uyarmış olmalı? Seçebileceği başka bir fae hükümdarının aylar ya da yıllar içinde isyan etmeyeceğini düşünmek delilikti.

Elbette Thysandra'nın sorunu ve başını öne eğmesi için bir neden daha-

"Thysandra? Emelin'in sesi araya girdi.

İsminin sadece kendi zihninde var olmadığını fark etmesi yarım kalp atışını aldı.

Elleri kelepçeli fae sıralarının birdenbire etrafında çok ama çok sessizleştiğini fark eden bir başkası - hayır, tüm *salon* onun etrafında sessizleşmişti.

Yüzlerce ve yüzlerce şişkin göz, nereye baksa ona bakıyordu - sanki daha önce hiç fark etmedikleri beklenmedik bir yenilikmiş gibi. Sanki dört yüz yıldır bu sarayda dolaşmıyormuş, neredeyse tepeler, tazılar ve Faewood'un kıvrımlı ağaçları kadar buranın bir parçasıymış gibi...

"Ne?" sormayı başardı.

Çok gürültülü. Kelime şaşkın sessizlikte yankılandı.

"Kızıl Saray," dedi Emelin, sesi endişe verici derecede tatlı, gülümsemesi endişe verici derecede genişti. 'Orayı iyi biliyorsun, değil mi? Yönetimini devralmak isteyebileceğinizi düşündüm.

Devam edecek...

Kanat ve Pençeyle, kendisiyle hesaplaşan eski bir kötü adam, ahlaksız ama bolca cazibesi olan bıçaklı bir iblis ve bolca ölümcül saray entrikası içeren buharlı bir safir fantezi romanı. Aracılığıyla alın

<https://mybook.to/WWaC>

[OceanofPDF.com](https://mybook.to/WWaC)

Yazar Hakkında

Lisette Marshall bir fantastik aşk romanı yazarı, dil meraklısı ve haritacılık tutkunudur. Epik fantezi, regency romantizmi ve rahat gizemlerle düzenli bir diyetle büyüdükten sonra, şimdi cömert bir cinayet serpintisi ile buharlı, swoony hikayeleri yazıyor.

Lisette Hollanda'da (evet, deniz seviyesinin altında) erkek arkadaşı ve son derece düzensiz sulama rejiminden mucizevi bir şekilde kurtulan birkaç ev bitkisiyle birlikte yaşıyor. Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda genellikle fantastik haritalar çizerken, çok fazla çikolatalı kurabiye pişirip yerken ya da Antik Yunanca üzerine kafa yorarken bulunabilir.

İletişime geçmek için www.lisettemarshall.com adresini ziyaret edin veya Instagram'da güzel kitap resimlerine bakarak çok fazla zaman geçirdiği @authorlisettemarshall hesabını takip edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

